

Ave Maria

Nabožni list za Slovence v Ameriki

Letnik
39

November
1947

AVE MARIA

November, 1947

Lemont, Illinois

Letnik 39

—
Izdajajo

Slovenski frančiškani

v Ameriki

AVE MARIA

P. O. B. 608

Lemont, Illinois

—
Naročnina:

\$2.50 letno.

Izven U.S.A., \$3.00

—
Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

—
Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

—
Urednik — Editor:

P. MARTIN STEPANIČ, o.f.m.

—
Upravnik — Business Manager:

P. CIRIL ŠIRCELJ, o.f.m.

—
Printed by

SERVICE PRINTERS

204-206 Canal Street

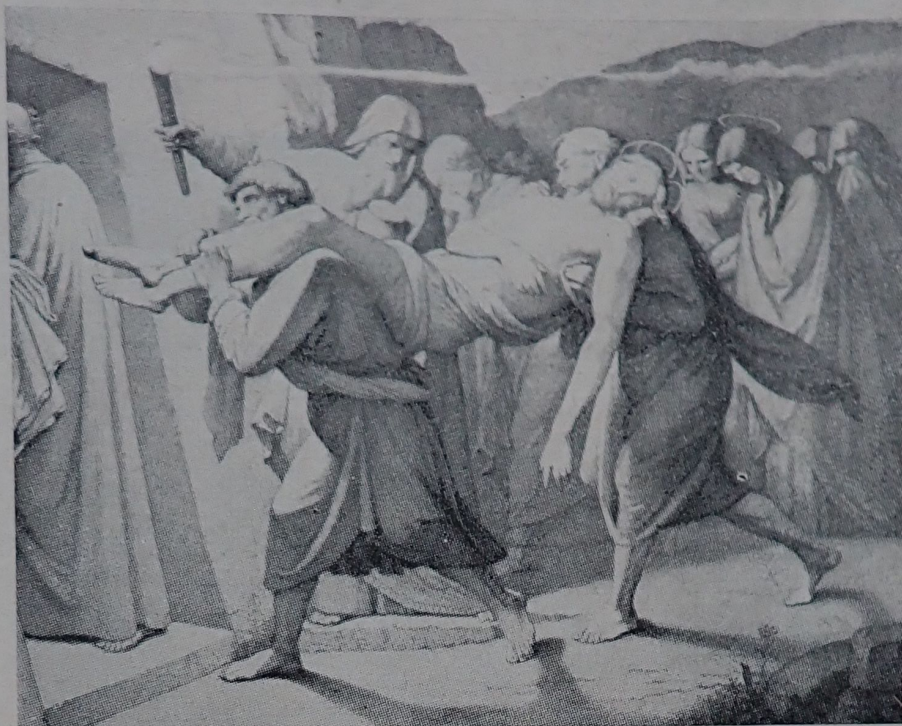
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Marijini prazniki	3
Zatajena solza. — (Poslal p. Anton Mrkun)	5
Truplo sv. Cecilije	6
Nazaj in Naprej. — Bogdan Budnik	9
Pesem v molu. — V. Kos	10
Zahvala iz Spittala	10
Gospod prihaja. — ("Nova Slovenka")	11
Jesenska pesem. — R. Vodeb	12
Pot k Bogu	13
Novemberska. — Fr. Bazilij, o.f.m.	13
Uganka. — Dr. J. Česnik	14
Minljiva slava. — Dr. J. Česnik	15
Križem kraljestva križa. — P. Martin, o.f.m.	18
S križem in sidrom	20
Utrinek. — Špelca	23
Lemontski odmevi. — Samostanski firbec	26
Kramljanje na zapečku	29
Jesen iz starih dni. — V. Kos	32

—
Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

DVA človeka sta poskrbela za Jezusov pogreb, namreč Jožef iz Arimateje in Nikodem. Oba sta bila dobra in poštena moža, a iz strahu pred Judi le na skrivaj Jezusova učenca. Zraven tega sta bila tudi člana velikega zbora, ki je Jezusa v smrt obsodil, toda nista soglašali z drugimi člani tega zbora in nista odobravalta Jezusove smrtne obsodbe. Jožef je šele ob Jezusovi smrti prvič v sv. pismu omenjen, o Nikodemu pa že vemo, ker je bil enkrat ponoči k Jezusu prišel in se z njim pogovarjal.

Za pogreb je bilo treba dobiti dovoljenje od Pilata, kajti on je imel pravico razpolagati z mrtvimi trupli po svoji volji. Ko je torej Jožef videl, da je Jezus na križu mrtev, je šel brž k Pilatu za potrebno dovoljenje. Nemara da se je bal, da bodo hoteli Jezusovi sovražniki sveto telo z dvema razbojnikoma vred pokopati v skupnem grobu in zato se mu je mudilo. Pilat je dovolil, samo da je poprej od stotnika uradno izvedel, da je Jezus v resnici mrtev.

Za pogreb je Jožef kupil nekaj tančice ali platna, Nikodem pa je prinesel okoli sto funtov dišav; navada je bila namreč pri Judih, da so trupla mrtvih z dišavami vred povijali s platnenimi povoji. Kakor piše sv. Janez sta to delo skupno opravila Jožef in Nikodem.

Ker se je po sončnem zatonu začel velik judovski praznik, ko je bil zapovedan strog počitek, ni bilo časa pripraviti za Jezusa kakšen poseben grob. K sreči pa je bil blizu kraja, kjer je bil Jezus križan, neki vrt in na tem vrtu si je bil Jožef zase v skalo vsekala grob. Kar v ta grob sta Jožef in Nikodem nesla Zveličarjevo truplo. Nato sta zavalila velik kamen k vhodu v grob in pogreb Jezusov je bil dovršen.

Pobožne žene, ki so bile Jezusa v življenju spremljale po njegovih potih, so si dobro ogledale grob in kako je bilo v njem položeno Jezusovo telo. Gotovo so tedaj naredile sklep, da bodo takoj po sobotnem počitku prišle in mazilile Učenikovo truplo, ker se to delo ni primerno vršilo v petek zvečer.

DAROVANJE MARIJINO

Tebe, Marija, vsa srca slavijo,
ker Te je ljubil Gospod.
Svetu odvzeta, v tempel sprejeta,
bila si prosta vseh zmot.

Svet si v mladosti išče sladkosti,
toda ne najde miru.
Ti pa vesela slavo si pela
v tihem zavetju Bogu.

Ni je device, lepše cvetlice,
kar jih vrt božji rodi.
Ni še cvetela lilija bela
krasna kot lilija Ti.

Sveta Devica, nam pomočnica
bodi do zadnjega dne!
Mila nam bodi, k Jezusu vodi
begano naše srce.

Anton Foerster

MARIJINI
PRAZNIKI

DAROVANJE MARIJINO

(21. novembra)

○ MARIJINEM rojstvu in njenih prvih letih ne govori sveto pismo nikjer. Najprej slišimo o nji pri označenju kot o devici, ki je zaročena s svetim Jožefom. Stara poročila nam marsikaj pojasnujejo, toda niso verske resnice. S tem, da je sveta cerkev odobrila praznik, ki ga obhajamo 21. novembra, smemo sklepati, da ni krivostvirstvo t.j. veri nasproti.

Cerkveni očetje so sklepali, da sta pobožna Joahim in Ana se ravnala po tedanji šegi, še prav posebno iz hvaležnosti do Vsemogočnega Boga, ki jima je nakonil na stara leta tako zalo hčerko. Že o Mojzesovem času je bilo zraven svetega šotora, v katerem je bila skrinja zaveze, več devic, katere so storile začasno obljubo devištva. V tem času so se zdržale vina in vsega, kar lahko vpijani človeka, in tudi še drugih sicer dovoljenih reči so se zdrževale. Tako za nekoliko časa Bogu posvečene so imenovali "nazarejke", po naše "Bogu posvečene." Zraven Salomonovega templja je bila posebna hiša, v kateri so te device pod vodstvom velikega duhovna in pobožnih starih žen stanovale. Včasih so pobožne žene, stare vdove storile take obljube, kakor n.pr. prerokinja Ana, ki vsa leta svojega vdovskega stanu ni šla od templja, ter je s postom in molitvijo noč in dan Bogu služila.

Posebni namen te naredbe pa je bil še ta, da se je vstreglo obljubam in že-

ljam pobožnih staršev, ki so hoteli svoje otroke v lepih pa nevarnih časih prve mladosti spačenemu svetu odtegniti, jih v zavetju Bogu posvečenega svetišča vsega hudega obvarovati in za prihodnje življenje koristne izrediti. Tu so bile Bogu posvečene device v postavi Božji podučene in v pobožnosti zrejene. Njim odločeno delo je bilo, da so za službo Božjo potrebne obleke delale; tudi so popravljale, prale in snažile oblačila duhovnikov in levitov, ki so pri klanji daritvene živali kaj omadeževali. Pri tem so jih vodile in učile stare pobožne žene.

Tako sta tudi Joahim in Ana svojo hčerko v službo Gospodovo zaobljubila. In ko je prišel čas, sta jo peljala v Jeruzalem. Bilo je, mislijo cerkveni očetje, šestnajsti dan meseca novembra, ko so sveti romarji iz Nazareta popotovanje v Jeruzalem nastopili. Že sv. German, carigrajski škof, nam pripoveduje, da je Caharjia (oče sv. Janeza Krstnika in tempelski duhovnik) sprejel preblaženo Devico v tempeljno službo.

Triletna deklica Marija je bila torej izročena v božje varstvo, Bogu Darovana, na 21. novembra. "Poslušaj, hči, in glej, in nagni svoje uho, ter pozabi svojega ljudstva in hiše svojega očeta." Lahko si mislimo, kako je bila prva ura, ki jo je preblažena Devica preživela v Jeruzalemskem templju, žalostna ura, ura ločitve od dobrih staršev. Do

tedaj je bila navezana le na svoje ljube starše. V tej uri je pa morala zapustiti to toliko potrebno podporo svoje mladosti. Ni le čutila samo svojo bridkost; spoznala je tudi žalost svojih dragih staršev.

Pa tudi to se je zgodilo po previdnosti Božji. Prihodnji Materi Božji, kateri je bila namenjena bridkosti polna, trnjeva pot, je bil potreben trden, samostojen in srčen značaj. Zato je Vsemogočni Bog pripustil, da je že v prvi, nežni mladosti nastopila pot zatajevanja.

O srečna, presrečna Marija, ki je tako zgodaj svojemu Bogu se posvetila! Koliko veselje, koliko radosti so imeli vsi kori zveličanih duhov, ko so videli, da se jim bliža Marija, devica nadsve krasna, ki bo opravljala zares angeljsko službo, da bo kakor angelj Boga hvalila in mu služila!

Veselimo se tudi mi tega Bogu dopadljivega daru preblažene Device in njenih staršev. Darujmo in sklenimo s tem darom, tudi mi sami sebe, svojo dušo in svoje telo, svoje veselje in svojo

žalost, svoje boje in svoje zaupanje, svojo sedanost in prihodnost, da bo vse po rokah prečiste Device Marije posvečeno Bogu, vsaj zavoljo nje Bogu dopadljivo. Vzdihnimo prav presrčno:

O preblažena, milosti polna Devica! Iz dna svojega srca te pozdravim in počastim, presrčno se s teboj veselim, da te je tvoj Bog po tvojem darovanju v tempelnju sprejel za svojo ljubo hčer. Izprosi mi milost, da se tudi jaz svojemu Gospodu vsega posvetim, kakor se mojemu stanu spodobi. Kolikokrat navežem svoje revno srce na uboge lupine tega sveta, in na nečimerno veselje enega trenutka; le Bog večne ljubezninima ne deleža ne prostora v njem! Po zasluženju svojega Bogu dopadljivega darovanja mi izprosi stanovitno in resnično ljubezen do mojega Boga in Zveličarja. O Marija, naj bom tudi jaz ves Bogu posvečen.

Priredil p. Alojzij, o.f.m.

Ubog človek sem, ki med vpitjem in solzami teka po vseh potih življenja in išče Boga. — **Leon Bloy.**

Vsem rajnim naročnikom in naročnicam, zastopnikom in zastopnicam, daj večni mir in pokoj, o Gospod! Večna luč naj jim sveti! Naj počivajo v miru!

ZATAJENA SOLZA

(Poslal p. Anton Mrkun)

Sedel sem v svoji delovni sobi, zamišljen v svoje delo. Kar me zdrami moški glas izpred vrat, ki vprašuje, če lahko vstopi.

“O, seveda, kar naprej!”

Vrata se odpro in v sobo vstopi star mož ob palici, suh, ves sivolas. “Trkal sem, pa me menda niste slišali,” se opravičuje.

“Veste, človek se zamisli, pa niti trkanja več ne sliši. Kar sedite, pa povejte, kaj Vas je pripeljalo.”

“Slišim, da ste dober človek in da posebno radi pomagate revnim otrokom. Sem pa rekel, da bom še jaz poskusil, saj so mi tudi drugi tako svetovali. Morda boste le mogli tudi Vi kaj pomagati?”

Mož utihne in se zamisli.

“Prav rad, prijatelj, kar bo le v moji moči. Le kar vse povejte, da se posvetujeva, kaj bi se dalo napraviti.”

“Star sem že, malo nad šestdeset let, četudi kažem več, veliko več, zaradi trpljenja in bolezní. Veliko sem hodil po svetu, da sem si kot sin revnega delavca prislužil za malo kočó, ki jo imam v Kotu. Pozno sem se ženil in družina mi je narasla na štiri otročiče poleg naju z ženo. Dokler sem zmožel plenkačo, je že šlo. Odkar pa sem si zlomil, v gozdu nogo, slabim vedno bolj. Zaradi pomanjkanja je oslabela tudi žena. Dva bolnika in štirje otroci, nedorasli, pa brez vsakih dohodkov. Vse prihranjeno je šlo že ob moji bolezní, zadolžil sem se čez moči moje kajže. V hiši se je oglasila velika revščina. Dobri ljudje so mi sem in tja pomagali, pa sčasoma se vsakdo tega naveliča. Pred enim tednom mi je umrla žena in ostal sem sam s štirimi otroci.”

Mož je utihnil. Notranja bol mu je stisnila grlo, da je moral prekiniti svojo žalostno povest. To priliko sem porabil in sem ga pričel tolažiti: “Zakaj pa niste že prej prišli? Vse se bo dalo še urediti, le pogum in zaupanje v Boga!”

Z veselejším obrazom me pogleda in nadaljuje: “No, potem pa kar povem, česa Vas prosim. Preskrbite mi otročiče, da jih sprejmejo dobri ljudje vsaj za nekaj časa.

Jaz pa bom šel po čredi (na vaško preskrbo od hiše do hiše), dokler me še Bog pusti.”

Bridko je zajokal, da je tudi mene prevzelo.

“Fantek je star deset let in še tri deklice po dve leti narazen.”

“No kar zmeniva se, kdaj jih pripeljete semkaj, da Vas čimprej rešimo skrbi zanje. Veste kaj, kar v nedeljo popoldne pridite. Ste zadovoljni?”

“O, seveda sem, saj me skrbi, kaj jim bom dal jutri jesti.”

“Torej kar v nedeljo popoldne pridite k nam z vsemi štirimi otroci.”

Ves poživljen vstane stari mož in se začne zahvaljevati vidno ginjen. Lepo se poslovi in odide ob palici, pa z lažjim korakom.

Cel teden sem mislil, kako bom speljal precej težko nalogo, kajti kar štiri otroke spraviti pod dobro streho je težko. V nedeljo sem govoril faranom pri službi božji o krščanski ljubezni, posebno za sirote in jih povabil, naj oni, ki bi bili voljni vzeti kako deklico ali fantka k sebi zgolj iz usmiljenja, pridejo popoldne v župnišče, ker štiri sirote bomo lahko že danes oddali. Bogu sem izročil vso to dobrodelno akcijo in že med tednom nagovarjal boljše družine za sprejem sirot.

Prišla je nedelja. Ko stopim po večernicah iz cerkve, že vidim pred župniščem očeta Gorjanca s štirimi drobnimi, očividno stradajočimi otročiči, ki so se vsi tiščali ob njem. Z Gorjancem sva se pozdravila kot dobra znanca, toda sedaj sem moral še doseči, da se po otroško približam sirotam in si predvsem pridobim njihovo zaupanje. Toda oni me plaho in očividno nezaupno gledajo in se stiskajo k očetu. Poznalo se jim je veliko pomanjkanje in tudi težki udarec na mlade dušice ob materini smrti.

Odšli smo v sobo. Že izpred cerkve so ljudje videli zanimiv obisk ter takoj uganili in tudi začutili usmiljenje do siromašne družine.

Ko se je veža že precej napolnila, sem povabil vse v sobo. Poleg mene je stal oče

z otroci. Zbiral sem misli in besede, da bi bolje uspel pri vsekakor tveganem poskusu. Vmes sem pa motril očete in matere, ki so se odzvali vabilu. Zadovoljen sem bil, saj poznam v globino duše vsakogar. Večina je prišla iz golega usmiljenja, a ne vsi. Povsod se ukrade satan sebičnosti

in dobičkarije in tudi semkaj je bil prišel. Pojavilo se je namreč nekaj takih oseb, ki bi vzele otročiče le za svojo korist. Vedel pa sem, da če pridejo sirote v take roke, je bolje, da ostanejo tam, kjer so. Vsekakor sem pa čutil, da bo težko vpričo ljudi izbirati primerne in nevredne. Čutil

TRUPLO SV. CECILIJE, DEVICE IN MUČENICE

(Praznik sv. Cecilije, 22. nov.)

Ko je dal papež sv. Paškal I. prenašati telesne ostanke svetih mučencev iz katakomb v rimske cerkve, je odprl tudi grob svete Cecilije. Baje ga dolgo ni mogel najti in tedaj se mu je svetnica sama v spanju prikazala ter mu razodela, kjé počiva njeno deviško truplo. Papež gre na tisto mesto, ki mu je bilo v prikazni razodeto, odpre grob in najde sveto telo deviške mučnice nestrohnjeno, oblečeno v zlatovezeno obleko, pri nogah pa zravnané prte, prepójne s krvjó, ker so ž njimi devici pred smrtjo sušili in brisali kri. Počivala je tako, kakor je bila izdihnila svojo čisto dušo: na desni strani leže, napol odsekano glavo v tla obrnjeno, noge nalahko skrčene, roke

iztegnjene, na desni tri prste zravnané, na levi enega, v znamenje, da je umrla za vero v enega Boga in tri osebe božje. To predstavlja gornja slika svete Cecilije.

Znameniti kip sv. Cecilije, ki ga kaže gornja slika, je začetka sedemnajstega stoletja izdelal iz najfinejšega marmorja slavni kipar Štefan Maderno. Kip zdaj leži ob vznožju velikega oltarja v cerkvi sv. Cecilije v Rimu in pod njim je v latinskem jeziku napis:

Evo ti podobe svete Cecilije,
ki sem jo videl sam v grobu ležečo.
Prav tako in v ravno isti legi
sem jo izklesal v tem marmorju.

sem svoj težki položaj, zato sem previdno tipal z vprašanji sem in tja. Ko sem ugotovil, da smo vsi v sobi, sem ponovil nekaj misli iz cerkvenega razmišljanja, opisujoč žalostno zgodbo in položaj očeta Gorjanca in njegove družine. In zares: že pogled nanje je mnoge ganil do solz. Poudarjal pa sem, da jih oče izroča meni in da bom otroke obiskoval in se po potrebi kaj posvetoval z onimi, ki jih bodo sprejeli.

Oče Gorjanec je bil zadovoljen s temi ugotovitvami. Poudaril sem še, da gre samo za nekaj let in da ni obvezan nihče obdržati otroka za stalno. Do tu je še precej gladko šlo. Toda sedaj, kako bom otročiče pregovoril, da se bodo odtrgali od očeta, ko so se komaj pred osmimi dnevi ločili od zlate matere. Porabil sem vsa izkustva iz šole in izven nje, kajti z otrokom po otroško govoriti je velika umetnost, pa dragocena pridobitev. Že sem hotel začeti, pa mi pride na pomoč iz skupne zadrege dober mož, brez otrok, pa z dobrim srcem: "Fantka bom jaz vzela. Kar meni ga dajte. Jaz sem zadovoljen z vsem, kar boste ukrenili."

Pa se že zažene sebična ženska Katra: "Fantek bo naš!"

"O, ne," sem si mislil, "Vaš pa ne." Zaslutil sem izkoriščanje.

"No, oče," sem razsodil, "kar mož Hribar naj ga vzame."

Gorjanec se še korajžno oglasi: "Kakor Vi določite."

Otročiči so začudeno gledali, kaj se tu dogaja in so se stiskali k očetu. Prišlo je najtežje poglavje: "No, Florjanček, glej, zdaj boš pa šel z onim novim očetom, ki imajo zajce, imajo konjičke, pa se boš vozil in večkrat se bosta z novim očetom peljala v Kot k Vašemu očetu. Kajne, Hribar?"

"Kajpada, že v nedeljo se bova peljala v Kot."

Fantiček se stisne še bolj k očetu, češ — Oče, greste še Vi z menoj — in ga pogleda z očmi, polnimi debelih solz. Jaz pa stopim k fantku, ga prijazno nagovorim, odvijem ročici iz očetovega objema in pomignem Hribarju, naj stopi bliže ter pre-

nese dete v objem novega očeta. Otrok je toliko duševno trpel, da je postal mehak, brez odpora in brez glasu. Hribar mu je skril glavico v svoje dlani in se pomaknil z njim na prejšnje mesto. Ženske so si brisale oči. Čulo se je glasno ihtenje. Mene je v grlu že stiskalo, a veljalo je biti junak. Zato sem prešel na osemletno črnolasko Anico, z celikimi udrtimi očmi in s silno otožnim obrazkom.

"No," zakliče Pečkova mati, "Anica bo pa naša!" Ljudje so namreč spoznali moj težki položaj, zato so mi z naglico pomagali. Dekletce pogleduje zdaj očeta, zdaj novo mater, zdaj mene. Kar se ogalsi spet Katra, češ bo pa punčka moja, če sem bila za fantka preslaba. Tedaj pa Anica milo zajoče, oklene se očeta in zakliče, "Oče, mamó so nam pokopali, kaj bomo še Vas izgubili?"

Gorjanec se skloni k otročičku: "Anica, ubogaj me! Saj to so dobri ljudje. Vsako nedeljo bom k tebi prihajal in k Florjančku. ko se pa malo pozdravim, pridem pote. No, le pojdi tja, kamor rečejo gospod!"

Obe ženski, Katra in Pečkova, se mi bližata, sebičnost in usmiljenje.

"No, Pečkova mati," se oglasim, "Vi imate ravno tako deklico, Marjetko. Bo pa imela Anica pri Vas primerno družbo, da ji ne bo dolgčas. Z očetom Vas kar prosiva, da Anico sprejmete."

Katra, sluteč, da poznam njene nečedne namene, me grdo pogleda in se pomakne nazaj. Pečkova mati pa stopijo bliže k Anici, a otrok se zarije v očetovo naročje in milo zajoče. Premagalo nas je vse. Glasen jok se je slišal in ihtenje. Še moška so se obračali vstran in si brisali oči. Tudi jaz. Prijel sem suhi ročici Anice in ji zašepetal: "Anca, dobra žena te želi. Imela boš vsega dovolj, še očetu boš kaj nesla."

V tem trenutku otrok preneha z jokom, obrne glavico k meni, češ bom res očetu smela nesti kruha?

"Ne samo kruha, tudi moke, masti, klobas, Anica bova nesla očetu že v nedeljo," ji v joku napoveduje Pečkova mati.

"Oče," se zazre suhotno telesce z glo-

bokim pogledom, "zakaj nas pa oddajate proč? Kaj nismo več Vaši?"

Tedaj vskočim v težki trenutek in tolažim, "Saj boš, Anica, še očetova. Le zaradi tega, da bodo oče ozdraveli in da boš ti večkrat jedla tu, kakor doma, zato oče želijo, da ubogaš."

Molče se otrok obrne k novi materi, in vprašuje, če je daleč njena hiša. Glavno je bilo premagano.

Z očmi sem namignil Hribarju in Pečkovi materi, naj z otrokoma pomakneta v kot in ju zamotita. A sedaj šestletna Cilka. Čutil sem se utrujenega. Pa sem začel.

"Cilka, imaš rada tiste pisane kokoške s čopko?" Otrok mi nič ne odgovori. Le gleda me plašno in prikima. "Imaš rada račke, ki tako hitro plavajo?"

"Saj sem jih že videla," odgovori otrok. Zdaj se približam k njej in jo pobožam. A glavice ne odmakne, zame dobro znamenje.

"Imaš rada tiste bele štrukeljčke?"

"Naša mama so jih napravili, ko so oče ležali."

"Glej, tole mater, ki imajo Nežko tako veliko, kot si ti, račke, kokoške, veliko rož in znajo ravno tako dobre štrukeljčke delati kot Vaša mama. Vaša mama so šli v nebesa, pa se z angeljčki pogovarjajo o Cilki in če bi šla ti k oni novi materi, bi te Vaša mama še rajši imela."

Otrok me pogleda brez solz in s pogumom. "Pa bi naša mama radi videli, da grem od očeta?"

"Cilka, saj boš še moja," jo miri Gorjanec. "Samo za nekaj časa boš tu, pa bom že prišel po tebe."

Trenutek je bil ugoden. Objel sem Cilko in jo položil v roke v solzah ihteče Dolinarce, ki je poljubila novo dete in si ga mahoma osvojila.

"Cilka, že jutri pridem k vam, da boš pokazala račke in čopasto kokoško."

"Bomo, če boste prišli," ji narekuje Dolinarca, kar otrok ponovi ter zaupno upira oči vame in očeta: "Bom, če boste prišli."

Ostala je še triletna Pavelca. Zagledala je bila v mojo palico s srebrnim ročajem in se ves čas igrala z njo. Oče jo je privil v

svoje naročje. Bila je vsa bolehná, slabo razvita in od časa do časa je pokašljevala — očitno materina bolezen. Vsi so to opazili in so previdno molčali. Vsak se je bal bolezni v hišo, v družino. Sam sem previdel in namignil očetu, da bomo Pavelco spravili v bolnišnico.

Globoko sem se oddahnil, ko sem uvidel, da so še ljudje s srcem in da smo tako srečno rešili nesrečnega očeta morečih skrbi. Obrnil sem se k Hribarju kot novemu očetu in k obema materama ter jih prosil, naj nadomeščajo z gorkim srcem tem otrokom njihovega očeta in mater, ki bo gotovo prosila v nebesih za božje plačilo. Otročičem pa sem naročal, naj bode pridni in ubogljivi ter jim obljubil, da jih bova obiskala skupno z očetom.

Začelo se je slovo, ki je trgalo srca vsem. Le Gorjanec ni pokazal mokrega očesa. Pa so godrnjale ženske, češ — ta trdi dedec! Vsi smo jokali, on pa ne pokaže solze!

Razšil so se. Ostala sva sama z Gorjancem in malo Pavelco.

"No, oče, kako ste zadovoljni?"

Prinesli smo mu prigrizek, Pavelci pa mleka in kruha.

"Zelo, zelo sem Vam hvaležen in tem dobrim ljudem. Bog Vam bo vse to poplačal," je sunkoma odgovarjal z očmi uprtimi v tla. Jesti ni mogel in ne piti. Potisnil sem mu nekaj jedi v žep. Ob slovesu sem mu pa še rekel, "Možak pa ste, oče Gorjanec! Vsi smo jokali, Vi ste se pa držali vedno korajžno."

Pomenljivo me je pogledal, malo pomolčal. Stari mož se je sklonil k meni ter

HOJA ZA MARIJO

V tisti stopinji sem povzdignjena nad visoke zvezde, kolikor globokeje sem se vdala ponižnosti.

Spoznala sem, da Bog paha prevzetne z njih sedežev, povzdiguje pa ponižne.

Gabriel me je pozdravil kot milosti polno, jaz pa sem se imenovala deklo Gospodovo, in — Bog me je povzdignil v Mater Jezusa Kristusa.

mi šepetal, "Verujte mi: ko bi videl vse štiri otročiče na mrtvaškem odru, pa ne bi toliko trpel kot danes ob teh slovesih." Odrsal je ob palici z bolehalo Pavelco.

Čez tri dni pa je prišel k meni človek s Kota z novico: "Danes zjutraj smo našli Gorjanca mrtvega. Počilo mu je srce."

Jaz pa sem dostavil, "Nič čudnega!"

Minila so leta. Pavelca je šla kmalu za očetom k mami. Florijan je postal lep, postaven fant, Anica pridna šivilja, Cilka se je pa pri Dolinarjevih udomačila tako, kot da je že od nekdaj njihova.

Od tega dogodka je že mnogo let. Nikdar nisem slutil, da bom tako globoko še kdaj mislil na Gorjanca, na njegove otročiče in dobre ljudi.

O mati Slovenija, ali vidiš, kako odhajajo tvoji sinovi in hčere v daljni svet? Zdaj so tu, zdaj tam. Malo nas je, tvojih otrok na svetu. In skoraj ni kraja v Evropi, Ameriki in Afriki brez Slovenca. Z bistrim umom in pridno roko se prebijajo v svetu in rinejo, rinejo skozi trpko življenje. Vsak po svojih močeh.

Mati Slovenija, ali veš za svoje Florjančke, Anice in Cilke, odtrgane od tebe, ki bi srčno radi dali vse svoje moči, duševne in telesne, tebi, sladki domovini, v tvoj dvig, rast in moč? Pa jih morajo dajati tujini, da se pretolčejo, ubogi Slovenci, na tej revni zemlji. Ne umri nam, naša mati Slovenija, saj smo le tvoji in hrepenimo po tebi iz daljne tujine kot otrok po materinem naročju!

HOJA ZA KRISTUSOM

Že po naturi hrepeni vsak človek vedno več vedeti; toda kaj ti pomaga vednost brez strahu božjega?

Boljši je preprost kmet, ki služi Bogu, nego napihnen modrijan, ki meri pota nebes, pa sam nase ne pazi.

Kdor samega sebe dobro pozna, ve, kako malo je vreden ter se ne veseli človeške hvale.

Ko bi vse vedel, kar je na svetu, ko bi pa ne imel ljubezni, kaj bi mi pomagalo pred Bogom, ki me bo sodil po delih?

NAZAJ IN NAPREJ

Nazaj odtod, iz kremplje v zmot, iz klešč sedanosti krvave!

Nazaj na tir poštenja v mir, blaginjo, k vencem stare slave!

Nazaj z vrhov napuha v nov, pravičnejši svet brez zvijače!

Nazaj v dol s cest, z visokih mest oblasti k narodu v nižave!

Nazaj iz rev sovraštvu v hlev ljubezni, skupnosti domače!

Nazaj v prostost duha čez most srca med naše dede zdrave!

Nazaj od vseh, ki so na tleh slovenskih tujih rok igrače!

Nazaj od zmed, od blodnih čred med naše šege in postave!

Nazaj iz gnezd strasti — naj vest zmečka jih kot strupene kače!

Nazaj do tal, kjer vere val se vrgel k Bogu je v višave!

Nazaj od čaš naslad, kjer laž vihti nad sužnji korobače!

Nazaj po red in varnost v svet še stare cene in veljave!

Nazaj po pluge, a naprej med novih, globljih brazd orače!

Nazaj po seme, a naprej med srčnih brazd sejance prave!

Nazaj po ogenj, a naprej med božjih nakoval kovače!

Nazaj po stebre, a naprej srčno h graditeljem države!

Nazaj, nazaj po luč resnic, po ključ pravic, po plug in seme!

Naprej, naprej po moč, oblast za božjo čast vsi brez izjeme!

Naprej odtod! Kot v mrtev kot nas vrglo sem je razdejanje!

Naprej na pot, kjer novi rod načrte bo prelil v dejanje!

Naprej s križišč temotnih v blišč, ki križ kot sonce ga razgrinja!

Naprej v obroč resnic po moč za močnih mož oblikovanje!

Naprej kot luč, da naš bo ključ prihodnosti, njen dar in skrinja!

Naprej z grobišč in pogorišč v poročni vrisk in svatovanje!

Naprej v razcvet srca, v polet duha, v neba
naročja sinja!
Naprej, navzgor, v svetost, v napor ljube-
zni božje — v žrtvovanje!
Naprej na sled, kjer šla popred je Jezuso-
vih nog stopinja!
Naprej prek žrel skoz točo strel v Resnice
sveto pričevanje!
Naprej na vrt kreposti — črt kot led na
njem kopni, izginja!
Naprej od nog stvari, da Bog nasiti naših
src izkanje!
Naprej na delo, a nazaj po ogenj, ki ga
naj prešinja!
Naprej med žanjce, a nazaj po srp, ki naj
klasje požanje!
Naprej po srečo, a nazaj po blesk njen,
ki na raj spominja!
Naprej v svobodo, a nazaj po njene teme-
lje nekdanje!
Naprej, naprej v razcvet vseh sil, v polet
vseh kril v države krogu!
Nazaj, nazaj na stari tir po varnost, mir
in srečo v Bogu!

—Bogdan Budnik.

Berite pogosto evangelij! Evangelij je
ustvaril učenjake in odlične pisatelje, bra-
nilce resnice, a na prvem mestu mučence
in svetnike. — Poulin.

PESEM V MOLU

Tako si sam, moj Bog, v veliki cerkvi!
Tako si sam.
O Bog!

V klopek sedi le stara, stara žena.
Rdeča luč
drhti.

Mimoze na oltarju so zvenele.
Z obokov molk
strmi.

Življenja smeh doni nekje prav daleč. . .
Nikogar ni,
moj Bog!

ZAHVALA IZ SPITTALA

Skoro vsak dan pripeljejo v taborišče
večje število zavojev. Prihajajo iz raznih
strani. Največ jih je iz Amerike. Pošilja-
jo jih dobri rojaki iz Amerike svojim so-
rodnikom, prijateljem in znancem v našem
taborišču. Vsi pa niso tako srečni, da bi
imeli sorodnike v Ameriki. Pa tudi tisti, ki
jih imajo, niso vsi tako srečni, da bi jih
sorodniki razumeli in jim bili pripravljeni
pomagati. Vendar tudi ti ne morejo reči z
evangeljskim bolnikom: "Nimam človeka."

Med zavoji, ki prihajajo za posamezni-
ke, pride povprečno po eden na dan na-
menjen za skupnost. Ker pod to skupnost
spada približno 5000 ljudi v taborišču in
izven taborišča, je razumljivo, da vsaj do-
slej še ni bilo mogoče vsem res potrebnim
prosilcem ustreči. Vendar so pa ravno ti
skupnosti namenjeni zavoji že marsikate-
rega našega begunca rešili iz najbolj nujne
potrebe. Kaj bi bilo, če bi teh zavojev ne
bilo! Kje naj bi ti ljudje vzeli? Saj sko-
raj nikjer ni mogoče kupiti, tudi če ima
kdo denar.

Da pomagajo dobri sorodniki in prija-
telji svojim ljudem, je hvalevredno. Še
veliko bolj hvalevredno pa je, če pomaga-
jo dobri rojaki tistim našim pomoči po-
trebnim beguncem, ki jih ne poznajo in od
njih razen hvaležnosti ne morejo ničesar
pričakovati. Zato ne bomo mogli biti ni-
koli dovolj hvaležni vsem tistim našim do-
brotnikom v Združenih državah, ki so
sprožili misel za ustanovitev "Lige kat. Slo-
vencev" za podporo potrebnih rojakov, ka-
kor tudi g. Butali in p. Alojziju Medicu, ki
"Ligo" ves čas vodita. Dobro se zavedamo,
koliko jih delo pri "Ligi" stane truda in
časa. Vkljub temu, da so vsi s svojim red-
nim poklicnim delom preobloženi, so si na-
ložili še novo prostovoljno delo. Gotovo
so to žrtve, ki jih more prav ceniti in plača-
ti samo Bog. Vendar pa naj te naše dobrot-
nike tolaži zavest, da opravljajo s svojimi
žrtvami veliko dobro delo. Koliko so s svo-
jim delom pomagali samo tukajšni begun-
ski skupnosti! Sotrpini drugih narodnosti
v našem taborišču vedo, da imajo naši ro-

jaki v Ameriki neko organizacijo, ki, nam pomaga in nas zaradi tega skoro zavidajo.

Nič pa ne bi zmogli požrtvovalni delavci pri "Ligi", če ne bi pri širokih krogih naših ameriških rojakov ne našli pravega razumevanja. Mi smo v vojnih letih doma doživeli toliko sovraštva, kakor ga prej niti slutiti nismo mogli. Tudi dežela, v kateri smo zdaj našli začasno zavetišče, pozna malo krščanstva, zato pa tudi malo ljubezni in sočutja. Zato smo bili tembolj veselo presenečeni, ko smo spoznali, da v Ameriki vendar še ni izumrla krščanska ljubezen. Tudi med našimi ameriški rojaki ne. Saj med veliko večino ne. Na žalost vemo, da je tudi tam nekatere rojake zajela moderna "modrost". To potrjujejo tudi pisma, ki so jih že dobili nekateri naši nesrečniki od svojcev v Ameriki, polna nerazumevanja, brežrčnosti in sovraštva. Pred kratkim je tožil nek zelo dober mlad mož, begunec, da je dobil od matere pismo, ki ga je silno potrla. Kaj takega od lastne matere ni pričakoval. Pismo je bilo polno žaljivk in škodoželjnosti. Pomilovanja vredna mati je tudi ena tistih nesrečnikov, ki so zapadli veri sovraštva, ki je tako močna, da je sposobna tudi materinski čut zadušiti. Vendar to so, hvala Bogu, le nekateri žalostni primeri. Velika večina naših rojakov v Ameriki pa se je izkazala veliko bolj razumevajočo in velikodušno kakor smo mogli pričakovati. Kaj vse so že dali za nas begunce in za trpeče v nesrečni domovini! In dobro se zavedamo, da ti darovi niso same drobtine, ki padajo od bogatinove mize, ampak, je tudi vmes marsikak novčič uboge vdove. Vemo, da naši rojaki v Ameriki tudi ne žive vsi v izobilju, pa tudi tisti, ki imajo več, so si morali vse trdo prislužiti. Zato smo za take z veliko odpovedjo združene darove še posebno hvaležni.

Ko izrekamo besede priznanj in hvaležnosti vsem našim poznanim in nepoznanim dobrotnikom v Ameriki, čutimo dolžnost, se še posebno zahvaliti svojemu duhovnemu sobratu Rev. Bernardu, o.f.m., župniku v Willardu. Vtis imamo, da je morda ravno on med tistimi našimi rojaki v Ame-

riki, ki so vzrok našega begunstva pa tudi težave, ki smo jih z begunstvom nase vzeli, najbolj jasno spoznali. Z razumevanjem, kakršno bi mogel imeti samo tisti, ki je že kdaj sam šel v življenju skozi podobne preiskušnje, se je znal vživeti v naše begunske razmere. Ni imel pred očmi samo tega ali onega njegovih najbližjih, ampak je s pravo in nesebično krščansko širokogrudnostjo gledal predvsem na celoto. Ni izbiral ven izmed drugih samo tega ali drugega prijatelja ali znanca iz starih časov, ampak vsi, poznani in nepoznani, ki smo zašli brez svoje krivde v potrebo, smo postali njegovi bližnji. Vsem se je čutil dolžnega pomagati in to vse od tedaj, ko se mu je ponudila prva prilika nam poslati pomoč. Sami smo duhovniki, zato vemo, kako vestnega dušnega pastirja že uprava župnije sama popolnoma zaposli. Pa vkljub vsemu preobilnemu župnijskemu delu najde neumorni Rev. Bernard še vedno toliko časa, da piše, zbira, pošilja in pomaga na vse mogoče strani. Med dobrotniki našega taborišča gre njemu gotovo prvo mesto, ne da bi žrtve drugih naših dobrotnikov zato podcenjevali.

Še posebno hvaležnost smo mu dolžni tukajšnji slovenski duhovniki. Ne da bi ga

GOSPOD PRIHAJA

**Gospod prihaja po tihih poteh:
v koticah samotnih mu prideš naproti,
ob večni lučki ga srečaš v tihoti,
v spokojnih večerih in dnevnih skrbih.**

**In tu odpira Srce — govori:
Ne boj se! Bojuj! Š teboj grem v vse boje."
In vabi: "Li hočeš v vinograde moje?
Glej polja široka, a delavcev ni."**

**A tebe vleče veselje sveta.
Mar v njem bo zamrlo božje vabilo?
Boš duše zamenjal za srečo to gnilo?
Ne, Jezus! — Prihajam! Kam pot Tvoja
pelje?**

(Iz begunskega lista "Nova Slovenka")

posebej opozarjali na svoje potrebe, je sam spoznal, če drugi nimajo, med katerimi živimo, tudi mi duhovniki ne moremo imeti. Kot pravi naš brat nas je začel podpirati, čeprav smo tu sami mlajši duhovniki in verjetno nikogar od nas od preje ne pozna. Največ po njegovi zaslugi smo prišli do skromne, sicer pa nam vsaj primerne obleke. Prej smo mnogi nosili vojaško predelano obleko, ko druge ni bilo mogoče dobiti. Tudi o hrani vse doslej še ne moremo reči, da bi bila zadostna. Ni tega kriva taboriščna uprava, to smemo odkrito in pošteno povedati. Saj se uprava trudi, da bi nam v mejah možnosti olajšala naše življenje. Kriv je splošen tukajšni prehranjevalni položaj, ki zaenkrat še ne zgleda, da bi se za naprej kaj vidno zboljšal. Tudi v tem nam je pomagal zelo občutno Rev. Bernard s tem, da nam je kot mašne študentske nakazal "Care" zavoje. Tu mu je bil v močno oporo Rev. Frank Mihelčič, kateremu bodi tudi na tem mestu izrečena prav srčna hvala!

Ne pretiravamo, če povemo, da bi bili tudi letos večkrat lačni, če bi nas Rev. Bernard s "Care" zavoji ne podprl. Imamo pač duhovniki tu v taborišču nekoliko neroden položaj. Drugi si skušajo pomagati na vse mogoče načine. Trenutno se je ves slovenski živelj vrgel na izdelovanj rešet. To zato povemo, da boste vedeli, da si naši ljudje tudi sami hočejo pomagati in ne računajo samo na tujo pomoč. Duhovniki pa ročnega dela ne moremo opravljati, če hočemo svojo duhovsko službo izvrševati, plače tudi nimamo, prositi nas je pa sram. Pa se najbrže tudi ne bi obneslo. Tukajšni domačini tudi sami veliko nimajo, pa tudi tisti, ki imajo, brez vsakega obrekovanja lahko povemo, nikakor nimajo srca naših ameriških rojakov. Malo morda tudi zato ne, ker smo njihovi sosedi Slovenci, od katerih se reveži čutijo menda "ogrožene". Bridko torej čutimo mrzлото tujine.

Zato nam je v toliko večjo tolažbo zavest, da tam daleč čez morje bijejo srca, ki čutijo z nami in so nam tudi pripravljena v naši nesreči pomagati. In med temi

je gotovo eno prvih srce našega velikega dobrotnika Rev. Bernarda.

Naši ljudje tu veliko molijo za svoje dobrotnike. Ni jih treba k temu posebej opominjati. Dobro vedo kako so v teh razmerah odvisni od podpore dobrih ljudi. Tudi duhovniki pri sveti maši radi in s hvaležnostjo vključujemo v memento tudi naše dobrotnike. Čutimo se pa zlasti taboriščni duhovniki dolžne, da tudi na tem mestu izrečemo v svojem imenu kakor tudi v imenu naših ljudi vsem našim ameriškim dobrotnikom besedo odkritega priznanja in prisrčne zahvale. Naj jim bo vsem On, ki tudi za vsako skrito dobro delo ve, za vse, kar so nam in našim ljudem dobrega naredili, čim boljši Plačnik!

Slovenski duhovniki
v taborišču Spittal na Koroškem.

DAVIDOVI PSALMI

Služite Gospodu v strahu in radujte se pred njim s trepetom!

Poprimite se svarjenja, da se ne bo srdil Gospod, in ne zaidete v pogubo s pravega pota, kadar se razvname v kratkem njegova jeza.

Blaženi vsi, ki vanj zaupajo!

JESENSKA PESEM

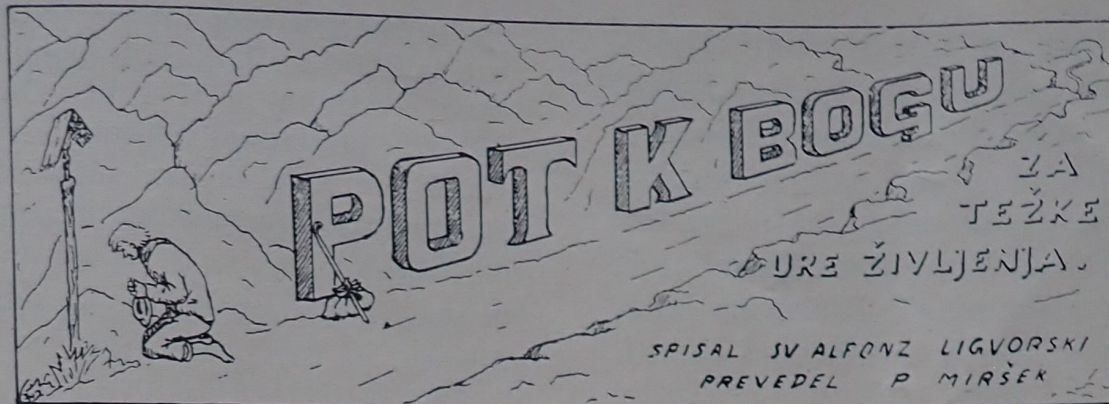
1939

**Prek polja pesem bron je zavpila.
Topoli v čudni grozi trepetajo,
Ljudje molitve vdano šepetajo.
Krvava luč je zemljo poljubila.**

**Ko zrelo jabolko dehti večer.
Življenja plamen je do neba segel.
Drhtečim žarkom bi v objem rad legel
in utonil z njimi tja v brezmejni mir.**

**Doma ste zdaj že vse pod streho vzeli.
Si truden, oče? — V hramu mošt kipi!
Se mati preje tiho veseli,
ko bodo spet spomini oživali.**

R. Vodeb.

30. Svete rane Jezusove

1. Sv. Bonaventura pravi, rane Jezusove ranijo najtrša srca in vnemajo najbolj mrzle duše. In v resnici! Kako moremo verovati da se je pustil Jezus sramovati, bičati, s trnjem kronati in slednjič umoriti iz ljubezni do nas, pa bi ga mi vkljub temu ne ljubili? Sv. Frančišek asiški je pogosto objokoval človeško nehvaležnost in je hodil okrog in klical: "Ljubezen ni ljubljena! Ljubezen ni ljubljena!"

Molitev

Glej, moj Jezus, jaz sem eden izmed tistih tako nehvaležnih, ki so že toliko časa na svetu, pa Te ne ljubijo. In, moj dobri Zveličar, ali naj tak vedno ostanem? Ne, ljubil Te bom do smrti in se Ti popolnoma izročil. Sprejmi me usmiljeno in mi pomagaj!

2. Ko nam Cerkev kaže Jezusa Kristusa križanega, vzklika: "Njegova cela postava diha samo ljubezen; njegova glava je nagnjena, njegove roke razprostrate, njegova stran odprta!" S tem nam kliče: "Glej, človek, svojega Boga, ki je umrl iz ljubezni do tebe. Glej, kako so njegove roke razprostrate, da bi te objele, njegova glava nagnjena, da ti da poljub miru, njegova stran odprta,

da imaš dohod do njegovega Srca, če ga hočeš ljubiti."

Molitev

Gotovo, ljubil Te bom, moj Zaklad, moja Ljubezen in moje vse. Koga naj ljubim, če ne Boga, ki je umrl zame?

3. "Vnema nas Kristusova ljubezen," pravi apostol (2 Kor. 5:14). Oh, Zveličar moj, Ti si umrl iz ljubezni do ljudi in vendar Te ljudje ne ljubijo, ker ne mislijo na smrt, katero si zanje prestal. Če bi nanjo mislili, kako bi mogli živeti, ne da bi Te ljubili? "Ako se zavedamo," pravi sv. Frančišek saleški, "da je

NOVEMBRSKA

Sprehajam se
v samoti posvečeni
gozdov slovenskih . . .
Listi šelestijo
pogrebni spev na neblagoslovljeni
gomili bratov dragih,
ki že spijo.

Srce je moje lučka osamela
v tihoti sveti
na grobeh neznanih,
a duša Miserere peti
v bolesti hoče . . .

Pa ji ni mogoče:

Iz nje se dviga psalm Benedictus . . .

Fr. Bazilij, o.f.m.

Jezus res Bog, in nas je toliko, ljubil, da je za nas pretrpel smrt na križu, ali ne čutimo v srcu sile, ki nas priganja k ljubezni, ki je toliko večja, kolikor bolj je polna ljubezni? In to je, kar hoče sv. Pavel reči s temi besedami: "Ljubezen nas vnema". Ljubezen Jezusova nas vnema, da ga moramo ljubiti.

M o l i t e v

Oh, moj ljubljeni Zveličar, do sedaj sem Te preziral. Toda sedaj Te cenim

UGANKA

V rdečem mlinu sede,
v rdeči sobi čepe.
Trdno, krepko so zraščeni
beli, čvrsti to pobiči

Brhko zgrabijo vse,
kar pod sebe dobe;
pridno drobijo in sekajo,
stvarco vsako semeljejo.

Čudno, — krona sloni,
šlem na glavi čepi.
In z rokami ne delajo,
a z glavami se trudijo.

Da koristni bili
fantje vsekdar vam bi,
nujno čedno jih snažite,
vsake škode varovajte!

Joj, če madeži se
črni pokažejo kje!
Zlobni mlinarček tak
grozno bol povzroči kot spak.

Zdaj pride zanj veščak,
zgrabi s kleščami
Revni mlinarski pomočnik,
skozi vrata zleti bolnik.

Dr. J. Česnik

(Rešitev uganke na strani 32.)

in ljubim bolj kot lastno življenje. Nič me tolikanj ne boli, kot spomin na tako mnoge žalitve proti Tebi. Odpusti mi, o Jezus, in potegni celo moje srce k sebi, da ne bom želel in iskal ničesar drugega, ne zdihoval po ničemer drugim razven po Tebi.

Marija, moja Mati, pomagaj mi ljubiti Jezusa.

31. Velika zadeva našega zveličanja

1. Zadeva našega zveličanja je med vsemi zadevami življenja za nas najvažnejša. Pa od kod to, da ljudje uporabljajo vso skrb, da bi uspeli v zadevah tega sveta? Ne opuste nobenega sredstva, da si pridobe zaželeno službo, da dobe kako pravdo, ali da se poroče: ne zavržejo nobenega nasveta, ne poznajo nobene mere v dosego svojega cilja. Ne mislijo ne na jed, ne na spanje. Toda ne naredo prav nič, da bi si pridobili večno življenje. Nasprotno naredo vse, da bi ga zapravili, kakor da bi pekel, nebesa, večnost ne bile verske resnice, temveč samo kake bajke in laži.

M o l i t e v

O Bog, podpiraj me s svojim božjim razsvetljenjem. Ne dopusti, da bi bil še dalje zaslepljen, kakor sem bil do sedaj.

2. Ako se na hiši kaj pokvari, kaj se vsega ne stori, da se to popravi? Ako kdo izgubi biser, kaj vse ne naredi, da ga najde! Izgube pa duše, izgube milosti božje, pa mirno spe in se smeja. Tako skrbno se trudimo za telesno dobro, pa skoraj popolnoma zanemarjamo svoje večno zveličanje. Srečne imenujemo one, ki so se odpovedali vsem

stvarem radi Boga. Zakaj smo pa sami toko navezani na posvetno?

M o l i t e v

O Jezus, Ti si toliko želel moje zveličanje, da si pretil svojo kri in dal svoje življenje, da si mi ga zagotovil! Jaz sem bil pa tako brezbrizen za Tvojo milost, da sem si jo zapravil za prazen nič. Obžalujem, o Gospod, da sem Ti storil toliko nečast. Vsem stvarem se hočem odpovedati, da bom tako skrbel samo za Tvojo ljubezen, moj Bog, ki si tako vreden vse ljubezni.

3. Sin božji da svoje življenje, da bi rešil našo dušo. Hudobni duh se toliko trudi, da bi jo večno pogubil. Mi pa, kaj storimo zanjo? Sv. Filip nerski obdolžuje nespameti človeka, ki je brezbrizen za zveličanje svoje duše. Bog nam daje, da si izbiramo, kar hočemo. "Pred človekom je življenje in smrt; ... kar si bo izbral, se mu bo dalo (Ekl. 15:18)." Oj, odločimo se za tako izbiro, da se ne bo treba kesati celo večnost!

M o l i t e v

O Bog, daj, da občutim veliko napako, ki sem jo delal, da sem Te žalil in se Ti odpovedal iz ljubezni do stvari! Obžalujem iz celega srca, da sem Te zapustil, moje najvišje Dobro. Ne zavrzi me sedaj, ko se vračam k Tebi! Ljubim Te nad vse. V prihodnje bom raje izgubil vse, kakor pa Tvojo milost. Pri ljubezni, ki si mi jo izkazal, pridi mi na pomoč in me ne zapusti.

O Marija, božja Mati, bodi moja zagovornica!

32. Misli pogosto na smrt

1. Ljudje, navezani na ta svet, si prizadevajo pregnati misel na smrt, kakor bi se je mogli ubraniti, ako ne mislijo

nanjo. Toda ne! Ako preženo iz svojega razuma misel na smrt, se samo postavljajo večji nevarnosti nesrečnega konca. Ni izbire: prej ali slej moramo umreti. Kar je pa še važnejše, samo enkrat bomo umrli; če se bomo enkrat pogubili, se bomo pogubili za vedno.

M o l i t e v

Moj Bog, zahvalim se Ti, da si mi dal to spoznanje. Preveč let sem izgubil s tem, da sem Te žalil. Preostanek svo-

MINLJIVA SLAVA

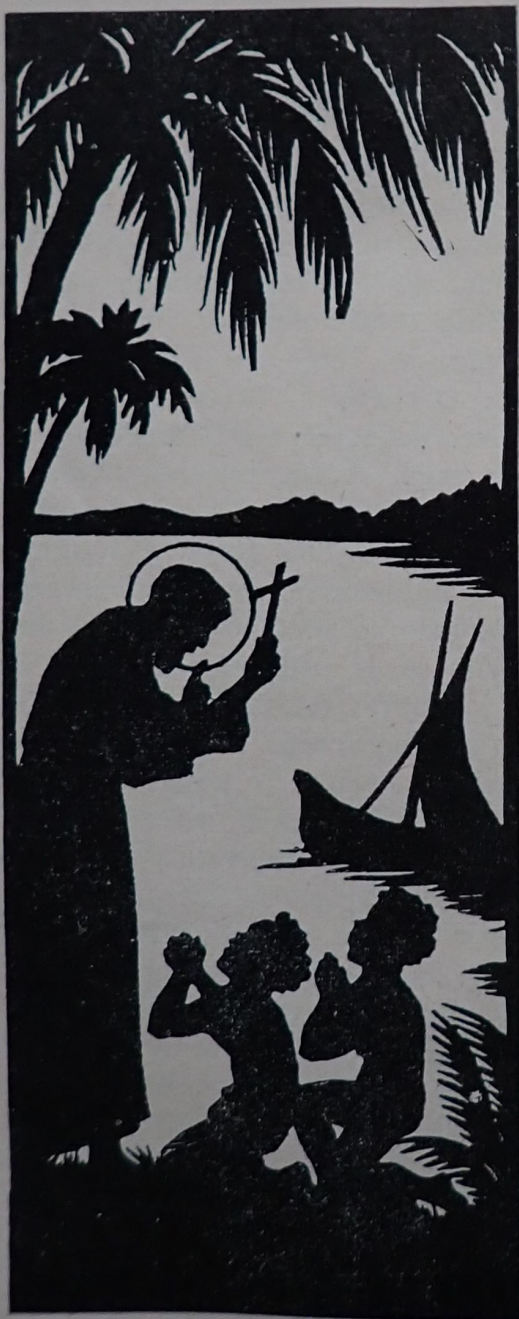
Alojzija Tettrazini je bila slavna pevka. Pred dobrimi 30 leti so jo slavili zaradi izredne umetniške nadarjenosti in krasnega glasu. Pri vsakem zastopu je zaslužila po 600 do 1200 dolarjev. Občudovali so jo poslušalci v Petrogradu, Londonu, New Yorku. O božiču l. 1910 je doživela v San Francisco neverjeten uspeh. Pela je na največjem trgu. S 100 posebnimi vlaki so se pripeljali ljude od vseh strani Severne Amerike poslušat njeno petje. Na oknih vseh poslopij naokrog so jo gledali in poslušali. Za prostore so plačevali po 300 dolarjev. Postavili so ji bronast spomenik. Honorarje je stalno zviševala. Izpod 2500 dolarjev ni nastopala. Po 9 mesecev je na leto pela, 3 mesece je pa živela v razkošni vili v Luganu v Švici, kjer je krmila 16 psov in 60 ptičev pevcev. Razpolagala je s 3 milijoni dolarjev, katere je imela naložene v raznih bankah. Ta denar je pa oddala v industrijska podjetja in vsega izgubila. V kratkem času je popolnoma obubožala. Izgubila je svoj lep pevski glas in prijatelje. Pela je po kabaretih, da se je preživljala.

Kako minljiva je bila slava in bogastvo! Če bi svoje krasne darove žrtvovala Bogu, kakšno zasluženje bi si pridobila! In s svojim premoženjem, koliko dobrega bi lahko storila! Tako je pa vse minevalo v razkošja in ničemurnosti in prešlo v revščino.

Dr. I. Česnik.

jega življenja pa hočem uporabiti samo za Tvojo službo. Pokaži mi, kaj hočeš, ker Ti želim dopasti v vseh stvareh.

2. Sveti puščavniki so nekdam bežali iz sveta v puščave, da so si zagotovili srečno smrt. Ničesar drugega niso vzeli s seboj kot sveto knjigo in mrtvaško glavo, da so ob pogledu nanjo imeli stalno pred seboj spomin na svoj konec. Ob

Katoliški misijonar prinese vero Kristusovo zamorcem.

njej so premišljevali in si govorili: "Kakor je ta mrtvaška glava tistega, čigar je bila, tako bodo moje kosti neki dan. Moja duša pa kdo ve, kje bo?" In tako niso skrbeli za to, kako bi si pridobivali svetnih dobrih tega življenja, temveč življenja, ki se nikdar ne bo končalo.

Molitev

Zahvalim se Ti, o Bog, da me nisi pustil umreti, ko sem bil v grehu. Obžalujem, da sem Te žalil. Upam pri Tvoji sveti Krvi na Tvoje usmiljenje in odpustanje. Želim se odpovedati vsem stvarem, o Jezus, in vršiti vse, kar največ morem, da Ti bom dopadel.

3. Nek puščavnik se je veselo smejal ob smrti. Vprašali so ga, zakaj je tako vesel? Odgovoril jim je, "Vedno sem si ohranil smrt pred svojimi očmi. Sedaj ko je prišla, me ne vznemirja." Bližajoča se smrt je torej strašna samo za one, ki niso v svojem življenju na ničesar drugega mislili kakor na uživanje in niso nikdar mislili na svoj konec. Ni pa strašna za one, ki so se s pogostno mislijo nanjo naučili prezirati vse posvetne dobrine in ljubiti ničesar razen Boga.

Molitev

O moj Odrešenik, čutim, da se mi smrt že bliža, pa nisem še ničesar storil za Te, ki si vendar umrl zame. Ne, o Bog, pred smrtjo Te hočem ljubiti, saj si vreden vse nezmerne ljubezni. Do sedaj sem Ti delal nečast s svojimi žaljenji, katere sem storil proti Tebi. Toda obžalujem jih iz celega srca. V prihodnje Te bom častil s tem, da Te bom ljubil, kolikor bom največ mogel. Daj mi razsvetljenje in moči, da bom to zmogel. Ti hočeš, da sem ves Tvoj, in tak tudi hočem biti. Pomagaj mi s svojo milostjo. Vate zaupam.

In tudi v Tebe zaupam, o Marija, moja Mati in moje upanje.

Po Mariji rešena. — Na Kitajskem v mestu Hungkialou se je leta 1945 na videz dogodil čudež po Marijini prošnji. Na praznik Marijinega obiskovanja namreč so sestre misijonarke Brezmadežnega spočetja pele večernice, ko je naenkrat v kapelico kar brez sape pritekla učiteljica šolskih otrok. Prijela je sestro Margareto za roko in jo dobesedno iz sedeža potegnila. "Hitro!" je sapo lovila, "neka deklica je v vodnjak padla!"

Sestra Margareta je hitela k vodnjaku in pogledala dol. V svoje veliko začudenje je videla deklico, ki je samo glavo z mokrimi lasmi nad vodo držala. Roke je imela sklenjene in goreče je molila, "Sveta Mati, reši me! Sveta Mati, reši me!"

Šele čez 15 minut so prišli delavci, da izvlečejo deklico iz vodnjaka. Spustili so vrv v vodnjak, tako da je deklica lahko zanjo prijela, na kar so jo ven potegnili.

To je imela deklica pozneje povedati: "Ko sem v vodo padla, sem šla globoko, globoko dol. Klicala sem Mater božjo na pomoč, naj me reši, in takoj sem bila dvignjena do vrha vode. Čutila sem, da je pod mojimi nogami nekaj, na katerem sem mogla stati, tako da sem lahko glavo nad vodo držala. Kar naprej in naprej sem prosila našo Gospo, dokler me niso delavci iz vodnjaka izvlekli."

Delavci so pomerili globino vode v vodnjaku in so iznašli, da je 14 čevljev glo-

P. Martin, o.f.m.

boka in da ni v njej ničesar, na katerem bi človek lahko stal!

Sprememba načrtov.

— Na Dunaju je med vojno živel mlad Jud, ki bi bil rad pobegnil iz Avstrije, ker so nemški nacisti tako preganjali Jude. Znanci so mu svetovali, naj se zateče prijateljem v Južni Ameriki. Sklenil je, da bo to storil. Toda ni bilo vse tako lahko. Preden dobi vizo od vlade, mora pokazati krstni list. On pa je bil Jud!

V svoji zadregi gre k nekemu katoliškemu duhovniku, ki ga je poznal, v nadi da dobi od njega pomoč. Krstni list je od duhovnika prosil. Duhovnik mu je seveda odbil to čudno prošnjo, rekoč da bi moral poprej vstopiti v katoliško Cerkev, kar pa Jud ni nikakor hotel storiti.

Nato so mu prijatelji svetovali, da se naj da podučiti v katoliški veri, in potem bo lahko krščen in bo lahko dobil krstni list. Ko pa bo imel krstni list v rokah, bo lahko veroval, kakor se mu zljubi.

In tako se je zgodilo. Mlad Jud je nekaj mesecev redno hodil v farovž, kjer ga je župnik dobro učil v katoliški veri. Končno se je župniku zdelo, da je mladenič dovolj podučen in mu je podelil zakrament sv. krsta.

Po prejemanju sv. krsta so znanci silili spreobrnjenja, naj se nemudoma spravi iz dežele, ker mu bo zdaj to mogoče. Mladenič pa jih je silno presenetil z odgovorom: "Ali res mislite, da bom zdaj zapustil svojo domovino?"

"Zakaj pa ne? Saj si se dolgo trudil, da bi ti bila odstranjena zadnja ovira," so oni rekli.

"To je res. Toda poprej še nisem bil sprejel resnic katoliške vere. Ali mislite, da bi bilo znak hvaležnosti do Boga, ki mi je podaril dar svete vere, če bi zdaj pobegnil? Moja dolžnost je jasna: ostati moram, pa naj pride, karkoli hoče nad me. Truditi se moram, da bodo moji judovski in krščanski bratje znali ljubiti Kristusa in služiti njemu križanemu."

Doba miru po Mariji.

— Sveti Ludovik Marija Grignon montforški, ki je bil julija meseca t.l. po papežu Piju XII. svetnikom prištet, je takole prerokoval o popolnem miru, ki ga bo vesoljni svet užival pred koncem sveta: "Marijina moč nad vsemi hudimi duhovi se bo posebno izkazala v zadnji dobi časa. Razširila bo Kristusovo kraljestvo nad malikovalce in mohamedance in nastopila bo slavna doba, v

kateri bo Marija vladarica in kraljica človeških src." Sv. Ludovik je umrl leta 1716. O njem je bilo nekaj v julij-ski številki tega lista, če se spominjate.

Prerokba sv. Ludovika se popolnoma strinja z besedami, ki jih je Mati božja sama spregovorila trem otrokom pri Fatimi na Portugalskem leta 1917: "Ob koncu bo moje brezmadežno srce zmagalo in doba miru bo podeljena človeštvu."

V sedemnajstem stoletju je na Španskem živela častita Marija iz Agrede, ki je takole prerokovala: "Razodeto mi je bilo, da bodo po Marijini priprošnji vse krive vere izginile. To zmago nad krivoverstvom je Kristus prihranil svoji blaženi materi. Posebno v zadnjih časih bo Gospod širjal slavo svoje Matere; po Mariji se je zveličanje pričelo in po njej bo tudi dovršeno. Pred drugim Kristusovim prihodom se mora Marija bolj kot kdaj poprej svetiti po usmiljenju, moči in milosti, da pripelje brezverce v katoliško Cerkve. Marijina moč nad hudimi duhovi bo posebno velika v zadnjih časih. Kraljevanje Kristusa bo Marija širila nad pogane in mohamedance in bo čas velikega veselja, ko bo na svoj prestol postavljena Marija, Gospa in Kraljica src."

Čudež? — Iz mesta Stockport na Angleškem prihaja poročilo o nekem očividno čudežnem dogodku v tamkajšnji katoliški cerkvi. Na kipu Matere božje v on-

dotni cerkvi že pet mesecev počiva venec sestavljen iz 22 rumenih vrtnic, ki so pa še danes tako lepe in sveže, kot so bile na dan, ko so prvič začele cvesti. Omenjen kip Marijin je last župnikova.

Vsako leto na prvo nedeljo v mesecu majniku je kip prenešen pred veliki oltar, kjer se vršijo obredi kronanja Matere božje. Navadno cvetlice ovenejo po dveh tednih. Letos pa niso ovenele in se niso posušile, temveč so še zmerom sveže; tudi niso dobile nobene vode, marveč še dotaknil se jih ni noben človek.

S tem vencem je letos Marijo kronala neka sedemletna deklica. Pobožni katoličani prihajajo v dotično cerkev kar na stotere, da vidijo omenjen kip z vencem svežih cvetic.

"Ni moje reči, če je to čudež ali ne, vendar je nad naravo in proti naravi," pravi župnik.

Boljšega izraza nimajo. —

Prebivalci na mrzlem in ledenem otoku v severnem Atlantiku še danes nimajo v svojem jeziku nobene primerne besede, ki bi pomenila "Odrešenik" kot jo imajo drugi jeziki. Namesto te besede rabijo poseben izraz, ki pomeni, "on, ki reši človeka, ki se v vodi potaplja."

Misijonarji, ki so pred stoletji prvič prišli na dotični otok, so imeli velike težave z jezikom, ki so ga prebivalci govorili. Tudi za besedo "Odrešenik" ni bilo nobenega izraza. Dolgo so se trudili,

da bi ljudem razložili in pojasnili, da je Jezus Kristus s svojo smrtjo na križu svet odrešil. Toda težko jim je šlo, ker besed jim je zmanjkalo.

Končno pa je neki mož planil na noge in misijonarje vprašal, "Ali hočete reči, da je bil Jezus Kristus kot človek, ki v vodo skoči in na breg potegne človeka, ki se potaplja, ker se mu je čoln v vodi prekucnil?"

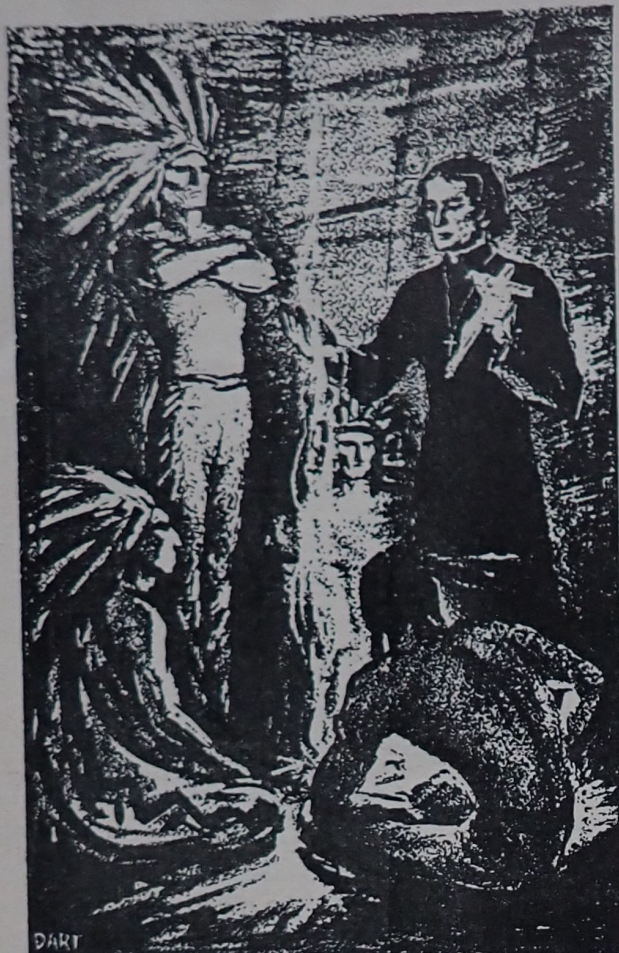
"Prav imate!" so zaklicali misijonarji, "to je ravno kar hočemo povedati."

Zato je danes Jezus Kristus na onem otoku znan kot "človek, ki reši onega, ki se v vodi potaplja."

Križ nazaj v šole. — Na Bavarskem v Nemčiji so po ukazu deželne vlade zopet v šole postavili sv. križ, ki ga je bil Hitler pred leti dal ven vreči. To so storili že pred enim letom ali več.

Jetika v Ameriki

Ob prelomu stoletja je radi jetike umrlo 200 ljudi iz vsakih stotisoč. Od onega časa do sedaj pa je bil tako velik napredek v medicinskih krogih, da jih zdaj umre od jetike približno samo 440 ljudi izmed vsakih stotisoč. Na več krajih v tej naši deželi pa je jetika skoraj popolnoma premagana. Upanje je v zdravniškem svetu, da v prihodnji generaciji ne bo jetika več povzročala smrti in to upanje je res veliko.

S Krížem in Sidrom

ZGODBA FRIDERIKA BARAGE
OB GORNJEM JEZERU.

Spisal James K. Jamison

Prestavil p. Bernard, O.F.M.

OSMO POGlavJE

SPOMLAD je prihajala v deželo tisto leto 1836, pa je imela kepe svinca na nogah. Njena zakasnelost je morila drobno naselbino v La Pointu še bolj kot pred njo vsa zimska mrzlot. Zima se je umikala korak za korakom, pomlad pa ni marala za ponujano priložnost. Vreme je bilo nenavadno tečno in pusto. Potrpežljivost ni bila lahka. Vsaka pot je bila nevarna, zakaj nikoli nisi vedel, če bosta sneg in led držala ali popustila na lepem. Zastonj si čakal na tople dneve, ko se ota-ja sneg na površju, ponoči pa zmrzne, da se lahko zaneseš. Starci in starke, ki jim je zibel ob Gornjem jezeru tekla, so bili ene misli, da je bila to najbolj sitna zima, kakor daleč nazaj jim seže spomin, in da pomlad ni za las boljša.

Ni čudno, da je misijonar skoraj skoprnel tiste tedne, ko ni mogel nikamor, ko je moral doma držati križem roke.

Končno je pomlad vendar prišla. Še zmerom je skoparila s toploto in vsemi drugimi čari. Le tu pa tam je sonce prodrlo skozi nizko viseče oblake. Pa so se le počasi breze odele v nežno zelenje, bolj podobno pričjemu puhu kot drevesnemu listju. Vsa lena in skopa se je domačila vigred v La Pointu.

Pozimi je Father Baraga posedeval dolge ure ob ognjiščih svojih faranov. Spravljal je bil v svoj spomin vse, kar so mu pravili Indijanci o pokrajinah ob Gornjem jezeru. Najbolj so mu pa uhajale misli na indijansko naselbino ob reki Ontonagon. Tja se je namenil na obisk, kakor brž bi se dalo na pot.

Anton Perrinier je odrinil od sebe

orodje v svoji delavnici in si prižgal pipo. Pokimal je Baragu in mu pravil o reki Ontonagon:

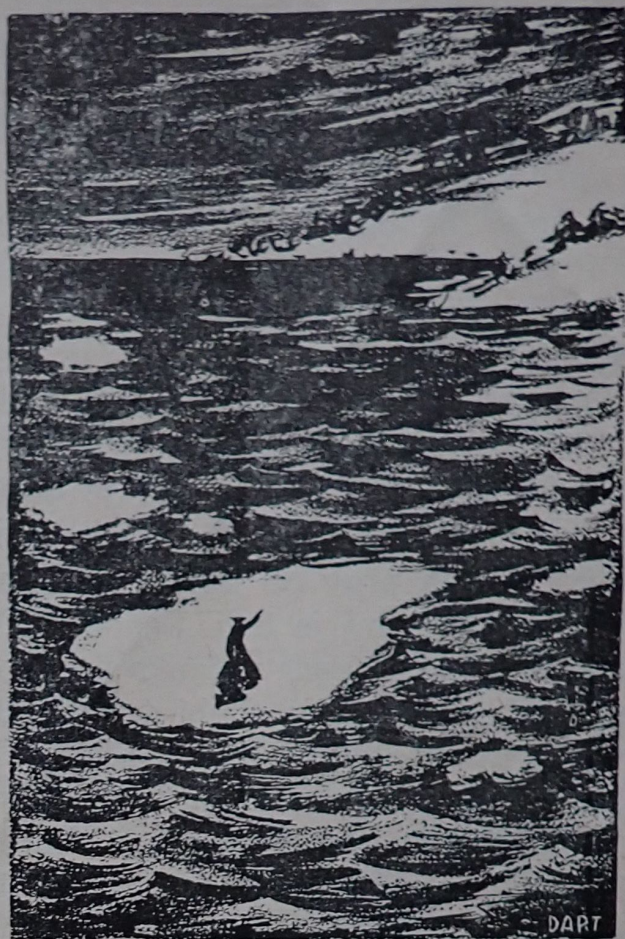
“Saj sem vam že povedal, moj oče. To se pravi po naše: LATVICE NIMAM. Tako mi je razlagala moja mati in vem, zakaj ima voda tako ime. Kdo ve, koliko let je tega, ko je mlademu dekletu padla v tisto reko lesena latvica. Plavala je z reko navzdol, dekle je pa teklo po suhem za njo. Preplašeno je vpilo: On to nagon! On to nagon! To se pravi po naše: Latvice nimam! Ko sem bil še prav majhen deček, mi je mati to zgodbo povedala. Bila je Čipevanka in je znala dosti takih reči.”

Bolj porabno okolnost je dodal Mr. Oakes, ki ni imel skoraj nobenega dela v kompanijski štacuni:

“V Ontonogonu je od nekdanj naseljenih nekaj Indijancev. Naš Buffalo je tudi tam priznan za glavarja, imajo pa podglavarja, ki se mu pravi Konteka. Po naše: Podboj. Indijanci v Ontonogonu so prav za prav le podružnica La Pointa. Imenitni ribiči so in zato čepe tam gori, ker je blizu ob izlivu reke Ontonagon dober ribji lov. Po mojih mislih pa najdete med njimi tudi najboljše veslače na vsem Gornjem jezeru.”

Stari Perrinier je imel pa še druge zanimivosti povedati misijonarju:

“Pa glede tiste silne skale iz bakra, ki je nekje v reki Ontonagon. Res, na svoje oči je nisem nikoli videl, ampak, kar je, to je. Tista skala je tam. Vsa iz samega čistega bakra! Nič koliko Indijancev mi jej pravilo o njej, ki so jo sami videli. Ogromna je in svoj vrh moli iz globoke vode. Konteka sam mi je pa tole povedal. Ko je bil še majhen hlačan, so lazili tam okoli Angleži in

“Kar veličastno se je ledena plošča pomikala k bregu, nalahko in brez sunkov . . .”

kanili napraviti rudnik. Ampak nekaj je bilo pobitih, drugi so pobrali šila in šli.”

Mr. Oakes je povzel besedo:

“Indijanci nič radi ne govore o tisti skali. Videl je pa tudi jaz nisem. Pravijo, da je precej daleč gori od rečnega ustja. No, kar se mene tiče, prav nič ne dvomim, da je govorica o skali pravilna. To pa tudi rečem, radi mene naj kar lepo na mestu ostane.”

Še največ je pa imel o tistih krajih povedati dr. Borup:

“Ko sem prišel prvokrat sem gor v pokrajino Gornjega jezera, sem se sestal v Sault Ste. Marie s Henrijem Schoolcraftom. Saj veste, to je indijanski agent, ki je vzel za zeno hčer Johna

Johnstona. Ona je prahči Waubojege, ki je bil najslavnejši od vseh čipevanških glavarjev. Waubojeg bi se reklo po naše Beli ribič. Živel je prav tu v La Pointu. Schoolcraft se resno bavi z zgodovino in njegove dobre zveze z Indijanci mu mnogo pomagajo, da dobi prvovrstne podatke. Ko sem jaz nekoč z njim govoril, se je bil ravno vrnil iz Ontonagona in je na svoje oči videl skalo iz bakra. Dejal je, da je dosti daleč od ustja. To pa veste, da je indijanska vasica prav ob izlivu. Kolikor se spominjam, mi je trdil Schoolcraft, da je sam kar mogoče natanko preiskal skalo. Zdelo se mu je, da bi moralo biti vsaj za tono čistega bakra v njej. Mislim, da je dejal, skala leži le nekoliko v vodi. Videlo se ji je, da so ji skušali odkrhniti kose, pa tudi nekaj polomljenega orodja je ležalo po tleh. Ni dvoma, da je šlo nekaj kosov te skale nekam po svetu. To je moralo biti že davno, skala sama je pa še tam. Tudi jaz bi dejal, da bodo leta potekla, skala bo pa na svojem mestu ostala. In zakaj

tudi ne? Kako naj pa kdo spravi tako težo odtod? Po reki Ontonagon še z indijanskimi čolni daleč ne prideš. Po suhem bi pa bilo treba odvažati skalo preko dveh ali več neprijaznih hribov. Zdi se mi tudi, da bi Indijanci delali poštene neprilike človeku, ki bi skušal spraviti skalo od tam. Čul sem, da na njej zažigajo tobak svojemu Velikemu Duhu.”

Father Baraga ni nič poprijemal, sam pri sebi je pa imel svojo misel. Rekel si je: Dosti sem videl ameriške podjetnosti v pristanih Spodnjih jezer. Naj le izvohajo, da je kaj bakra tu gori, vsak kotiček ti bodo prebrskali tod okoli in največje divjine se z bali ne bodo! In — kadar pride ta dan, gorje, gorje Indijancem!

In tako se je neki dan Baraga odpravil proti ustju reke Ontonagon. Na jezeru je bilo še dosti ledu, da je držal človeka. Z Baragom je bil Bazilij Cadotte. Pot ju je vodila naravnost na vzhod. Bila je dolga in se ni dala na-

praviti v enem soncu. Čez noč bo treba taboriti nekje na jezerski obali.

Hitreje je šlo, če se nista držala preblizu obale. Silni vetrovi so v dolgi zimi nagromadili ob jezerskih robovih neprehodne gore ledu. Škoda bo časa in truda, ko bo treba zvečer zaviti na obalo, toda okoliščine zahtevajo svoje. Drugače pa taka pot ni bila nič novega za tiste kraje. Mnogi Lapointčani so jo že kdaj naredili. Baragu je nihče ni odsvetoval.

Naša potnika sta se spustila na led ob zgodnji jutranji uri in pot se jima je lepo odsedala. Govorila sta malo, zmerom sta bila pozorno na preži za najdbo najboljše smeri. Dan je bil mrk in daleč niso nesle oči. Kako daleč sta že, se ni dalo na ničemer spoznati. Imela bi bila že videti grebene Ježevca v ameriškem jeziku 'Porcupine Mountains.' Potem bi se držala smeri teh grebenov in se brez težave spoznala na poti. Tako je bilo v načrtu. Tako je vedel povedati vsakdo v La Pointu. Pa je prišlo drugače.

Ne da se reči, kako globoko sta bila na odprtem jezeru, ko jima je prišlo v zavest, da je pred njima pogibelj. Kakor bi odrezal, ni bilo več ledu — tekoča voda je plivkala pred njima. Od jugovzhoda je vel močnejši in močnejši veter. Bazilij, ki je misijonarja prehitel, se je v hipu obrnil in kričal Baragi, naj mu sledi. Ali preden se je mogel Baraga znajti, je zdrsnil Bazilij prav na rob ledene plošče, ki je sama zase zaplavala v jezero. Zdaj sta vedela, da sta odtrgana od vsega sveta . . .

Cadotte je bil iz sebe od groze. Tekal je kot nor na levo in desno, pa ni našel izhoda. Ledena plošča se ni nikjer držala celote. Brez sape je končno pri-

tekkel k Baragi in ves bled spraval iz sebe:

“Oče, zdaj je po naju!”

Strašno mu je bilo skazilo obraz. Oči so mu bile iz jamic. Trepetal je kot obsojen na smrt. Zdajci je pal na kolena in začel glasno moliti. Besede so mu kar besno drle iz ust, vsak hip je zahlipal in se skoraj dušil od silne groze.

Father Baraga je položil roko na sklonjeno Bazilijevo glavo in skušal pregledati položaj. Bil je popolnoma miren, le Bazilijev obup mu je stisnil srce. Da sta obvisela na odtrgani plošči ledu, se ni dalo tajiti. Pa to bi morda še ne bilo tako hudo. Če se pa plošča na novo prelomi, in še in še — kaj pa potem? Veter je pihal z vso silo. Ni dvoma, da ju žene nekam daleč v jezero, čeprav očem kar nevidno. Dober svet je bil drag, pomoči od nikoder.

“Pomiri se, Bazilij!” je toplo prigovarjal duhovnik in ni odmaknil roke od njegove glave. “Imejva oba potrpljenje in čakajva, kaj nama božja volja nakloni.”

Bazilij se je skobacal na noge:

“Saj vidite, oče, izgubljena sva! Na kosu ledu sredi neizmernih voda!”

“Izgubljena pa morda še ne! Prezgo-

UTRINEK

Spominjaš zvoka se kitar
in tihe sreče tistih dni,
občutij bratskih topli žar,
ko duša, k duši govori?

Minulo je za vekomaj,
ne bo več sladkih sanj nazaj —
kar skupaj iz svojih src smo tkali,
grobovi vse so pokopali . . .

Ni zvoka več s pojočih strun.
Strmim v krvavordeč tolmun . . .

Špelca.

daj si rekel to, sinko! Bog morda misli drugače. Kaj pa če naju veter žene k obali?"

"Ne, oče, to pa že ne! Vi ste tujec v teh krajih! Izgubljena sva, pravim! Če naju veter žene k obali, se bova zaletela v nagromadeni led ob obrežju in — smrt je gotova! Če naju nese na odprto jezero, umreva od gladu in mraza. Ni pomoči, smrt je pred nama! O, oče, molite za naju!"

"Roko mi daj, Bazilij!" In je že segel po njej, ki je trepetala kot ujeta tička v njegovi. "Kapo si deni na glavo, veter je mrzel. Tako, tako, vidiš! Zdaj pa lepo počakajva, da vidiva, kaj je Bog za naju pripravil. Saj vendar ve, da sva tukaj. Zapojva pobožno pesem in potrpljenje imejva!"

Z roko v roki ga je povedel po plošči ledu. Bal se je, da utegne Bazilij narediti neumnost, zato ga ni pustil iz rok.

Med korakom je duhovnik zapel. Bazilij je skušal poprijeti, pa je le tu in tam ujel besedo in glas. Tako dela obupanec, ki ne vidi rešitve. Baraga je odpeval pesem za pesmijo, da se je celo Bazilij počasi pomiril. Obšla ga je vdanost. Hodila sta v krogu po ledu in pela. Mirno obstati ali sestiti na led, to bi bilo nevarno. Preveč sta bila ugreta od hoje. Treba je bilo telovadbe. Že samo glasno petje je bilo telovadba. Pa je bilo tudi dobra vaja za dušo, ki ji je pesem jemala obup in ji vlivala moč. Vračala je zaupanje v božjo previdnost. Z drugo besedo: Pesem je bila resnična molitev.

Še in še sta hodila in pela. Minile so ure in večer je prihajal. Kaj bo?

Naenkrat je kriknil Bazilij in pesem v sredi pretrgal:

"Oče, vidite zemljo?"

Kar veličastno se je ledena plošča pomikala k bregu, nalahko in brez sunkov, ki bi napovedovali nevarnost. Vsak hip je bilo manj vode med ploščo in zemljo. Vsenaokoli so plavale še druge ogromne ledene plošče, pa so se kakor neko neslišno povelje umikale s poti. Naša potnika sta stala tesno drug ob drugem in do besed jima ni bilo. Na Bazilijevem obličju je bilo videti, kaj mu preveva dušo: zdaj silen preplah, takoj nato popuščajoča negotovost, potem veselo upanje vsak hip nekaj drugega. Zadnja milja, ki jo je prepotovala ledena plošča, je bila Baziliju dolga kot celo življenje. Kakor da zna mrtvi led misliti, tako varno se je bližal nizki obali v širokem zalivu. Gorovje Ježevca se je bolj in bolj dvigalo iz ozadja na desni.

Končno je Baraga spregovoril:

“Vidiš, Bazilij, prav tu se bova utaborila. Kako dolgo bi morala hoditi peš, če bi hotela po suhem priti sem! Tako sva pa kar naenkrat tu in brez posebnih naporov. Mokra bova, to je res, saj vidiš, ali ne? Mrzlo je, da je kaj, zdaj naju bo pa še premočilo. Ampak na varnem sva in to šteje.”

Da, rešena! Pa tudi mokra in do konca — usmiljenja vredna! Obleka je zmrznila na njiju, preden sta ukresala ogenj. S težavo sta si napravila zasilno zavetje na obali Zaliva “Union”. Skuhala sta si večerjo in prenočila na mestu kar se je dalo najbolje. Ob zori sta si navezala na noge snežne čevlje in še tisto popoldne so Indijanci v Ontonagonu z veseljem pozdravili v svoji sredi misijonarja in njegovega spremljevalca.

(Dalje prih.)

SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

Da po resnici povejmo, je nas Bog letos blagoslovil z dobro letino. Koliko ovsa in pšenice smo pridelali letos, je bilo že v zadnji številki omenljivo. Ko je o tem zvedela neka dobra kmetica, je rekla, "Tam je pa res dosti dalo žito. Bi morali tam pridetati farmat." Koruza ni bila seveda prvovrstna, prav slaba pa tudi ni bila, četudi je suša na več krajih veliko škodo.. napravila.. kmetom. Dežja smo vselej dobili ob primernem času, preden je suho in vroče vreme moglo preveč škodovati. Nekaj koruze smo v "sajlo" spravili, da jo bodo krave lahko pozimi uživale; drugo pa je osta-

lo na njivi, da so jo nalikali za prašiče.

•
Če je kdo izmed vas, ki je kupil tikete za medeni piknik, ampak ni dobil nič medu, naj nam to nemudoma sporoči. Lahko se je zgodila kakšna pomota ali pa se je med lahko po pošti zgubil. Vsakemu, ki kupi kaj tiketov za medeni piknik, pošljemo dve kangljici medu. Torej le povejte nam, če niste nič dobili.

•
Lemontski bik, ki je s takšnim ponosom med našimi kravami kraljeval, je septembra meseca prišel ob svojo kraljevsko čast; in ne samo to, marveč ob kožo in kosti je prišel, kajti zaklali so ga. Postajal je precej poreden, če že ne naravnost hudoben. Rad je divjal in tulil, posebno ko je brat Paškal krave zjutraj na pašo pognal in jih popoldne spet nazaj domov prignal. Brat Paškal, ki krave molze, je bil gotovo prav vesel, ko so mu "prijetelja" pod nož spravili.

Father Leon, lemontski ribič, pripoveduje, da je imel nepričakovan sestanek z našim bikom neko noč, ko je zadaj za štaljo črve za ribjelovstvo z lučjo (s "flešlajtom") iskal. Z lučjo je na zemljo svetil, da bi lahko videl one dolge, debele črve, ki ponoči ven prilezejo. Nankrat pa je bunknil v bikoovo glavo. Bik pa se ni dal premakniti, ampak je stal kot prikovan na mesto, kakor da bi hotel reči, "Le daj me še enkrat, če misliš, da me moreš premakniti!" Gotovo

da so se krave na vso moč smejale. Vsaj mi smo se smejali, ko je nam Father Leon vse povedal.

Zadnjih štirinajst mesecev ste gledali slike katoliških dogodkov v našem listu Ave Maria in sicer ravno na sredi, na straneh 16 in 17. V tej novemberski številki pa jih ni več in jih odslej tudi ne bo. Dobivali smo te slike, oziroma klišeje, od neke fotografske kompanije v Bufalo, N. Y., ki je tudi drugim katoliškim listom in časopisom razpošiljala iste slike. Pred enim mesecem pa je nas obvestila, da jih ne more več pošiljati, ker bo to radi gotovih razmer nemogoče. To je nas precej hudo zadelo, ker se je nam zdelo, da je Ave Maria list bolj zanimiv s takšnimi slikami, in gotovo so se dotične slike tudi vam čitateljem dopadle.

Če se nam ne posreči, dobiti enake slike od kod drugod, jih torej ne bo več odslej.

Novo ustanovljeni Baragov odbor v Rimu, čigar predsednik je vam znani č. p. Hugo Bren, o.f.m., je izdal knjižico o svetniškem škofu Frideriku Baragi. Ta knjižica obsega 32 strani in gre pod naslovom "Barago na oltar!" V njej je popisano življenje in delovanje škofa Barage in vključene so tudi nekatere molitve za njegovo beatifikacijo ali proglašenje blaženim.

Gotovo da nekateri že imate omenjeno knjižico. Ako pa je nimate, ali pa hočete

še kakšno, pišite nam in jo bomo vam poslali. Samo gotovo število teh knjižic imamo v zalogi, torej bomo mogli ustreči samo onim, ki si jo bodo prej naročili od nas. Ni treba pošiljati nobenega denarja za to knjižico.

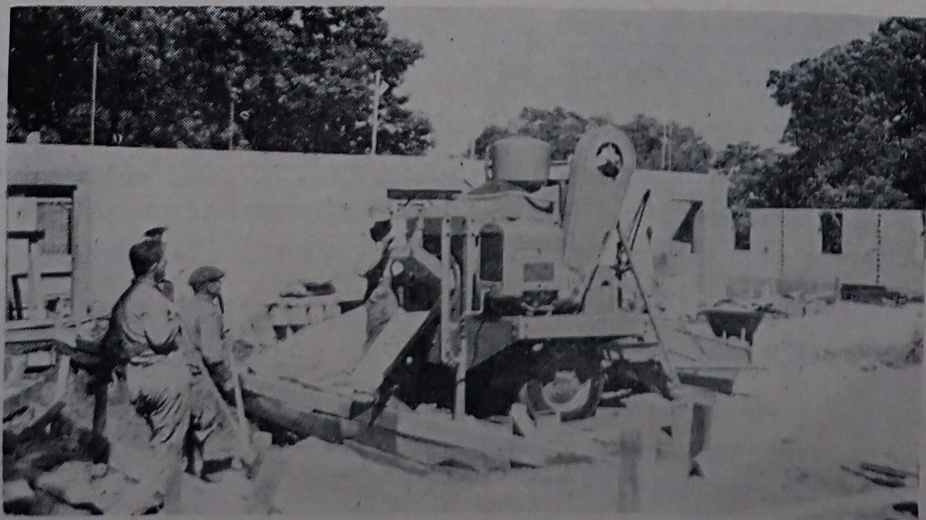
Kakor že rečeno, je predsednik novega Baragovega odbora v Rimu p. Hugo Bren, o.f.m., nekdanji urednik tega lista. Drugi uradniki tega odbora so: I. podpredsednik: profesor Franc Jaklič; II. podpredsednik: dr. Tine Debeljak; I. tajnik: p. Lado Lenček, c.m.; II. tajnik: Slavko Češnovar; odbornik: p. Robert Mazovec, o.f.m.

Baragov odbor se je v Rimu osnoval 8. junija tega leta. Za svojo nalogo si ji postavil, da organizira dostojno proslavo 150-letnice rojstva Friderika Barage med Slovenci v tujini in, kolikor mogoče, tudi v domovini. S to proslavo je hotel odbor med Slovenci čimbolj vzbuditi zanimanje za delo in življenje našega velikega škofa in misijonarja ter obe-

nem izpodbujati tudi željo in prizadevanje, da mu izprosimo od Boga čast oltarja.

Na pobudo Baragovega odbora so se vršile Baragove proslave v skoro vseh slovenskih farah na Goriškem, pa tudi v Trstu, Gorici in po vseh slovenskih begunskih taboriščih v Italiji. Nadalje je odbor dal natisniti zgoraj omenjeno knjižico o škofu Baragi, kakor tudi več podob in razglednic z Baragovo sliko. Odbor ima v načrtu tudi izdajo večjega dela o življenju in delovanju Baragovem. Predvsem pa se je Baragov odbor letos trudil, da bi vpeljal Baragovo devetdnevnicu in sicer pred letošnjo misijonsko nedeljo, namreč od 8. do 18. oktobra. Namen te devetdnevnic je bil ta: da bi se ves slovenski narod združil in prosil Vsemogočnega, da mu nakloni v Baragi nebeškega priprošnjika in zavetnika.

Na obisku sta bila pri nas par dni Mr. Mrs. Skolar iz Collinwooda v Clevelandu. Prinesla sta nam pozdrave

Očetjo frančiškani delajo cementno podlago za romarski dom. Slika je bila vzeta koncem septembra.

od drugih rojakov v Collinwoodu, za kar smo jim zelo hvaležni. Mr. Skolar pravi, da je že od lanskega leta na pokoju. Pa saj se človeku ne zdi tako star. Sicer ima že 66 let za seboj, vendar bi človek mislil, da je mlajši. On in žena sta se zelo zanimala za vse, kar tukaj delamo. Ogledala sta si romarski dom, kar ga je že, in tudi delo pri groti, kjer se jezerce olepšava.

Med obiskovalci je bil tudi Jože Grdina, ki se je en dan mudil pri nas. Imel je tudi nekatere važne opravke pri Fathru Cirilu v Ave Maria ofisu.

Veselilo je nas, videti tudi Father Baznika, ki še zmerom služi kot vojaški kaplan v vojaški kaznilnici v Milwaukee-u. Pravi, da je njegovo delo večkrat na videz

BOŽIČNE KARTE

imamo zopet letos v zalogi. Tiskane so v obeh jezikih — v slovenskem in v angleškem. Stanejo \$1.00 po zavojčku.

Naročite si jih od: Ave Maria, Box 608, Lemont, Ill. Ne pozabite povedati, v katerem jeziku bi jih rad imeli.

Storite to nemudoma!
Kdor bo predolgo odlašal, ne bo nič dobil.

nerodovitno, ker je težko izučiti ali sprebrniti vojaške kaznjence, med katerimi so nekateri že popolnoma pokvarjeni. Ima še osem mesecev službe v oni kaznilnici.

Začetka oktobra je Father

Alojzij vodil štiridnevni angleško-slovenski misijon v cerkvi sv. družine v Willardu, Wis., kjer je Father Bernard Ambrožič fajmošter. Sporoča, da so farani lepo obiskali misijon in da se jih je večina tudi udeležila sv. zakramentov.

Mr. Kobal, naš samostanski mizar, zadnje čase dela velike omare ali "kosne" za posamezne sobe, da si bodo očetje lahko vanje spravljali knjige in drugi potrebne stvari.

Novembra meseca obhajajo god sledeči lemontski fadri: p. Martin (11.), p. Klemen (23.) in p. Andrej (30.), lemontski gvardijan.

— Samostanski firbec

AVE MARIA KOLEDAR ZA LETO 1948

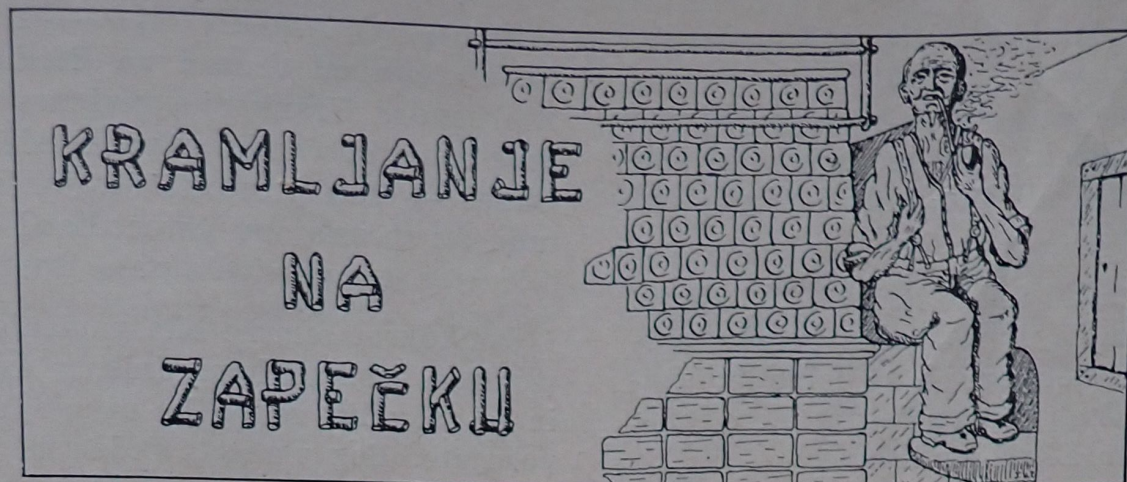
STANE \$1.25

ZA EVROPO, \$1.25

Zanimali vas bodo posebno sledeči članki in povesti: "Ljudje brez domovine", "Kje so naši slovenski misijonarji?" "Dvanajsta stoletnica pokristjanjenja slovenskega naroda", "Oče gre v Ameriko" (povest), in "Mrtvi dom" (povest).

Da zmanjšamo stroške in trud, zopet pošiljamo Ave Maria Koledar vsem naročnikom in naročnicam lista Ave Maria.

Zastopniki in zastopnice, ki želijo imeti več komadov Koledarja na razpolago, naj nam to sporočijo čimprej, dokler imamo Koledar v zalogi.

KRAMLIJANJE NA ZAPEČKU

STRABANE, PA. — Piše **Marija Toplišek**: Spoštovani očetje frančiškani! Prosim za malo prostora v listu Ave Maria, ker ga z veseljem prebiram. Pa vidim, da res nekatere matere veliko trpijo, ali materina molitv železna vrata prebije. Tako je govorila moja stara mati.

Imela je moja stara mati sina, ki je bil velik pijanec. Vse je zapravil, svojo čast, in na vse je pozabil, tudi na Boga. Vračal se je domov pijan vselej, je pa morala uboga mati se skrivati pred njim, ker ji je stregel po življenju. Nikoli ni imela miru. V največjih praznikih je morala pri sosedih biti. Njene prijateljice so jo večkrat prosile, da naj ga dene pod ključ, pa boš imela mir. Pa vselej jim je odgovorila, "Kadar bode Bogu zadosti, pa bo konec trpljenja."

Njene hčere, posebno moja mama, jo je tolikokrat prosila, da naj gre z njo, da ji bo dobro in v miru bi živela. A ona je odgovorila, da ne more in ne more cerkvice sv. Trojice zapustiti, ker upa, da bo Bog dal njemu milost. V tej cerkvi molim vsak dan zanj, je dejala, in s trdnim upanjem pričakujem, da bo Marija sprosila za nje, da se povrne Bogu.

Ali on je pil in preganjal svojo mater. Nekoč se je prikolovratil domov pijan in je zahteval, da morajo mu dati posestvo, češ jaz sem dosti star. Ali mati mu je odgovorila, da ne more, ker je vedela, da bode vse prepil, če mu da. Ali on je zahteval, veš, stara, če mi ne daš do ponedeljka, boš šla pa iz hiše. Saj ti bom vrgel tisto doto, ki si jo prinesla k hiši, pa pojdi, stara, kamor hočeš. Vse je zbil po hiši, pre-

klinjal tako, da se cela vas vzdignila proti njemu. In stari materi so govorili, da mora orožnike poklicati. Pa začne prositi zanj, pustite ga. Jaz sem sama kriva tega. Bil je dvanajst let star, ko me je prvič udaril. V svoji slepi ljubezni ga nisem pripognila, ali danes ga pa ne morem. Pustite me, naj nosim ta križ. Je res težak, pa sem se ga sama nakopala. Vse sosede so se ji smejala, rekoč, saj trpiš celih 25 let; kaj češ več? Bodi pametna še enkrat. Ali mati jim je odgovorila, Jaz upam vse od nebeške Kraljice Marije.

In res je trpela še deset let, molila podnevi in ponoči zanj. In res je vlezal v eno štalno pijan ponoči, pa ga je konj udaril, da je čez par dni umrl. Prosil je za gospoda, da se če spovedati in spraviti z Bogom. Gotovo je bila materina molitev uslišana pred Bogom.

Pošlem Vam eno novo naročnico na list Ave Maria, pa prosim vse slovenske mamice, da bi vsaka eno novo naročnico dobila. Za petnajstega avgusta, ko praznujemo praznik Marijin, naj bi se povečal list Ave Maria, saj zasluži. Koliko slovenskih mamic je ta list vzdignil iz blata! To lahko dokažem, saj je pred 20 leti priobčeval "Slovenska žena." To je bilo nekaj lepega za nas slovenske mamice.

Prosim, če je Vam drago, da bi priobčili to moje pisavo; če ne, pa tudi brez zamere.

SHEBOYGAN, WIS. — Piše **Mrs. Anna C. Bushner**: Predragi frančiškani! Tukaj Vam pošljem za pol leta za list Ave Maria, ker se bojim, da bi ga ustavili, ker je

tako dosti lepega in podučljivega berila. Posebno me zanima **Kramljanje na zapečku**. Je dosti novega in kako je prijazni tisti stari možiček. Posebno pozimi bi bila rada na zapečku in prebiral Vaš prijazni list Ave Marija.

Slišala sem, da imate bukvice "Življenje svetnikov" in, če jih res imate, prosim, pošljite jih preč, ker sem jih že dolgo let iskala. Tam je dosti lepega berila. Bom lažje prenašala svoje križe in težave.

("Življenja svetnikov" nimamo več v zalogi. — Uprava)

WEST VIEW, PA.— Piše **Uršula Muren**: Cenjeni očetje! Najprej Vas lepo prosim, ako imate molitvenik zame "Kraljica mučnikov". Tukaj Vam pošljem en par znamk, če bo to zadosti.

Vam dam vedeti, da **Kramljanje na zapečku** me zanima. Z veseljem ga berem. Če ne bi imeli kaj lepega berila, pa bi gotovo na Boga pozabili. Tako, korajžno naprej za Boga.

(Nimamo več molitvenika "Kraljica mučnikov". Prav do zadnjega smo oddali. — Uprava)

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

BARAGOV ROMARSKI DOM

Pretekli mesec so se pridružili temu klubu sledeči:

MARY ŠTIMEČ, Kansas City, Kans.
AGNES VISKOVICH, Hoboken, N. J.
MARY YENC, Euclid, O.
MR. MRS. GEORGE INTIHAR, Eveleth, Minn.
MRS. VALENTINE JERAŠ, Willard, Wis.
ROSE VERBIČ, Cleveland, O.
MR. MRS. RALPH SKOLAR, Cleveland, O.
JOSEPHINE KOCIN, Cleveland, O.
MARY KUŠIČ, Chicago, Ill.
ANTON DVORŠEK, Slovan, Pa.
MARY MELJAČ, Cleveland, O.
JOSEPH FAJFAR, Aurora, Ill.
N. N.

ROSARIO, ARGENTINA. — Piše **Sestra M. Aurelia od Jezusa na Oljski gori** p. Aleksandru Urankarju, bivšemu uredniku tega lista: Prečastiti g. pater Aleksander! Danes — dan prostosti (4. julija) — se tudi jaz spominjam "Sweet Land of Liberty", kjer sem preživela precejšno vrsto let.

Tolikokrat sem že bila namenjena Vam pisati in čestitati k uredništvu Ave Maria in se zahvaliti za veliko uslugo, da mi jo pošljate. Bog plačaj! Vedno mi je draga in ljuba, a ne samo meni, temveč vsem mojim sotrudnicam tukaj. Ločene in utrgane od naše trpeče domovine, naše uničene materine hiše, naših zapostavljenih, pregnanih sester, čutimo neko potrebo, da smo bolj ozko združene z našimi sestrami in našimi č. p. frančiškani — tam pri Vas.

Petnajst let se je že utopilo v večnost, kar sem zapustila Sev. Ameriko in 13 let se že trudimo v Južni Ameriki, da bi vsaj nekoliko pomagale ohraniti našo ljubljeno kongregacijo.

Tu so druge navade, je drugi jezik, drugo podnebje — in vzame dokaj časa, da se s temi spozna in v te uživi.

V Argentini ni še te lepe navade, da bi župnija imela svojo šolo, "parish school". Tu redovnice in redovniki zidajo lastne zavode, šole. In tako smo morale tudi mi započeti naš delokrog — kar da dosti truda in stroškov, a počasi z božjo pomočjo se le doseže. Bogu čast in hvala za vse. Začele smo z O.

Ako bi Vam zamogla s čim ugoditi, sem Vam na razpolago. Prečastiti oče! sprejmite torej od nas vseh najlepšo in prisrčno zahvalo za Ave Maria in koledar.

S prošnjo da v daritvi sv. maše priporočate tudi tukajšni naš misijonski delokrog Mariji pomočnici v lemontskih Brezjah in ji izročite našo ljubezen. Vas prav lepo pozdravljam. Blagoslovite Vam hvaležno roke poljublajočo. Pozdrav vsem našim sestram tam, ki jih kjer srečate. Hvala!

WILLARD, WIS. — Piše **Marija Toleni**: Prečastiti očetje frančiškani! Priloženo Vam pošljem za eno sv. mašo za pokojne-

ga brata mojega, Josipa Stupica, duhovna v starem kraju, in Vas prosim, da se ga tudi Vi spominjate v molitvi.

Priporočam se tudi v molitev sama sebe in Vas vse iskreno pozdravljam in želim Vam mnogo napredka pri vseh Vaših podjetjih, zlasti pa pri listu Ave Maria, ki je res najljepši in najboljši list med slovenskimi listi v tej deželi. Ljubi Bog Vam naj vse tisočero povrne, kar trpite in se žrtvujete za nas uboge Slovence, in naj Vas in vse Vaše delo obilno blagoslovi.

IRON MOUNTAIN, MICH. — Piše **Lena Mortl**: Predragi v Kristusu Gospodu! Vas lepo prosim, denite v list Ave Maria od sina mojega brata, ki je bil posvečen za duhovnika v Avstriji na Koroškem — Franc Mortl, sin Mr. Mrs. Franc Mortl, nečak od Mrs. Lena Mortl in Mrs. Gertrude Smoliner, Iron Mountain, Mich. Bil je posvečen od škofa Josef Kostner dne 29. junija v Krki in obhajal prvo sv. mašo dne 6. julija v Gorjah, kjer pa že 400 let ni bilo novega mašnika. Je bilo toliko ljudi navzočih in tako velika slovesnost, da ni za popisati.

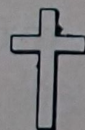
Ko še ni hodil v šolo, je naredil trden sklep, da hoče postati duhovnik in se ni nehal odpovedati. Tako so ga poslali njegovi starši v višjo šolo in je napredoval, dokler ni ta nesrečna vojska napočila in je moral na boj. Tam je služil štiri leta, brez da bi bil ranjen. Z božjo pomočjo je prišel srečno domov in šel nazaj v gimnazijo. Nobeden človek si ne more izmisliti, koliko je moral prestati pri tistih divjih Hitlerjah in tudi njegovi starši doma so bili zelo sovraženi. Tako mi je njegova mati pisala: Z Bogom vsemogočnim in z našo gorečo molitvijo k Materi božji je prišel do cilja, katerega je tako težko pričakoval. Bodite vsi prisrčno pozdravljeni.

CLEVELAND, O. — Piše **Mary Linc**: Spoštovani očetje frančiškani!! Pošiljam Vam dva dolarja za medeno knjižico. Lansko leto sem bila srečna in sem zadela in sem prejela med, kateri mi je prišel zelo prav in sem ga bila prav vesela.

Obenem Vam sporočam žalostno novico, da je umrl moj mož 18. avg., Frank Linc, po dolgi in mučni bolezni, 6 let v postelji. Zelo je bil veren in vdan v voljo božjo. Nikoli ni godrnjal čez svojo 20-letno bolezen. Prejemal je vedno sv. obhajilo, katero so mu nosili g. župnik od sv. Kristine, Father A. Bombach. Brat Antonin so ga tudi obiskali vsako leto, ko so prišli za naročnino Ave Maria. Gotovo ste že čitali v časopisih o njegovi smrti. Star je bil 63 let.

Moj mož je bil doma iz št. Vida pri Zatični, p.d. Andrejčkov. Jaz sem se pisala Goršek in sem doma iz Vača pri Litiji. Poročena sva bila 40 let, 3. feb. Zapušča 2 sinova in 4 hčere, vse poročene, in mene, žalujočo ženo; v stari domovini, 1 brata in 2 sestri. Priporočam ga Vam v molitev, vaša naročnica.

TALMAGE, CALIF. — Piše **John Dragovan**: Častitljivi frančiškani! Tu Vam pošljem tikete nazaj, ker jih nisem mogel prodati. Vsak vpraša, koliko je nagrad za medeni piknik. Pošljem tudi svojo sliko, da jo denete v **Zapeček**. (Ne zamerite, do-

V MOLITEV

priporočamo naše pokojne naročnike:

JOSEPH SUSHA, Braddock, Pa.
 ROSE PICHMAN, Chicago, Ill.
 JOSEPHINE SVIGEL, Cleveland, Ohio
 FRANCES STERNISA, Gilbert, Minn.
 FRANK KRANC, Barberton, Ohio
 MARY DEBEVEC, Willard, Wis.
 MARY MULEC, Cleveland, Ohio
 ANNA BARRY, Joliet, Ill.
 BARBARA GRAHEK, Detroit, Mich.
 MATIJA HRIBAR, Lloydell, Pa.
 FRANK LINC, Cleveland, Ohio

NAJ POČIVAJO V MIRU

ber prijatelj, toda se nam ne zdi primerno, da bi začeli priobčevati slike naročnikov v listu. Prostora ni zadosti na Zapečku. — Ave Maria)

To me jako veseli, ker pišete o Liliji iz raja. Včasih se kar zjokam, ko berem, kako je Jezus težki križ nesel. Ko preberem ta list Ave Maria, ga dam brati tudi nekemu Dalmatincu. Jaz sem ga naučil brati in zna boljše čitati kakor jaz. Več kot 17 let je, kar sem bolan. Pa molite zame.

MILWAUKEE, WIS.—Piše **Eva Oswald**: V imenu Boga in vseh svetnikov se zahvalim za vse, kar nam želite. Bom tudi priporočila se Bogu in Mariji, naši ljubi Gospej presvetega Srca Jezusovega. Kako je nam treba prositi za pomoč in za ljubo zdravje! Moj mož je pri slabem zdravju, odkar ga je "truk" zadel. Bo skoro dve leti novembra meseca. Lansko leto 14. novembra je imel "hart atek" (heart attack). Bil je rojen 1878 in je torej star 69 let. Jaz sem bila rojena 1875 in sem tudi pri slabem zdravju. Najbolj se je treba priporočati Bogu in Mariji Pomagaj. Se mi zdi, da se menim z mojo drago mamico, ki so zapustili svet že dolgo let nazaj. So že dolgo let na onem svetu. Prestali so dosti bo-

JESEN IZ STARIH DNI

V nočeh brez sna pod oknom hrast vzdihuje.

Še nekaj zadnjih listov šelesti,
ko veter v njih drhti
in prisluškuje
šepetom hrasta kot pri spovedi . . .

Nebo je zvezdnate oči zaprlo.
Že davno zadnji kos je odletel
in vse od lepih dni
je zdaj umrlo.

Dolina spi, v gorah je dež začel . . .

In kmalu zadnji list orumenel
bo zdrknil v tla,
takrat napel
bo mraz mrtvaške strune.

Vladko Kos.

lezni in žalosti, kakor sem jih tudi jaz od mladih let.

Pošljem za Ave Maria list, ki ga dobivam že veliko let. Videla sem, da je bil priporočan za tretjerednike. Jaz sem že od mojih mladih let pristopila v tretji red. Oh ljuba domovina, kje je zdaj!

CLEVELAND, O. — Piše **Josephine Kocin**: Prečastiti očetje frančiškani! Tukaj Vam zopet pošiljam deset tolarjev za to koristno podjetje, za lepi Baragov Dom, da bi ljubi Bog dal in Marija Pomočnica lemōntska, da bi se res ta lepi dom kmalu dozidal. Bog daj dosti posnemalcev in dobrotnikov, da bo to delo res kmalu dokončano, da kadar pridemo zopet v naš lepi Lemont na božjo pot k Mariji Pomagaj, da bomo takrat že vsak dobili vsaj zaslužljivi kotichek, da bomo lahko malo pokramljali na zapečku, kakor to dela tudi naš striček. Torej na delo vsi, jaz kličem in vabim, na delo vsi!

Vse fante, dekleta in
vse dobre žene, vsa društva
katoliška in vse slavne može,
zdramite se vendar in pojdite
na plan, da vsi gremo na delo,
dokler je še dan!

S seboj prinesite vse takšne
stvari: krampe, lopate in vse
druge reči, in denar in kaj še,
da dom se zgradi.
Tam stavba počiva in čaka za nas.
Pridimo delat, ker skrajni je čas.

Vsi skupaj stopimo z vsemi močmi,
da dom se res dvigne
in tudi zgradi.
Dajmo, darujmo po svojih močeh.
vsak naš tolar vštet nam
bo v božji uspeh.

Zatorej vas kličem:
Na delo vsi!
da dom se nam Baragov
hitro zgradi.

Rešitev uganke, ki jo najdete na strani 14:
Zobje

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR LISTU — Po .75c: Mrs. R. J. Albright. — Po .50c: F. Bittenc, M. Pakiz.

ZA SEMENISCE IN DRUGO — Po \$10: J. Zakovich, F. Gorenz. — Po \$5: Mrs. J. Starc, M. Simonisek. — Po \$3: F. Petrich. — Po \$2: A. Cepek, A. Antolich, J. Ozanic, U. Lovko, A. Ambrozic. — Po \$1: M. Smrekar, F. Bittenc, M. Brtchie, J. Jaksa, Mrs. Erlach, J. Leskovitz, A. Zidar, Mrs. M. Smarker. — Po .50c: J. Fortune, J. Chacata.

ZA ROMARSKI DOM — Po \$200: N. N. — Po \$10: Mr. Mrs. G. Intihar, J. Kocin, A. Dvorsek. — Po \$5: M. Stimec, A. Viskovich, M. Yenc, J. Fajfar, R. Verbic, Mr. Mrs. R. Skolar, M. Kucic, M. Meljac, Mrs. V. Jeras. — Po \$1: F. Snyder, Mrs. F. Kobilsek.

ZA LUCKE — Po \$10: J. Pritekli. — Po \$5: J. Macek, J. Mihelich. — Po \$3: J. Bradac, J. Hocevar, M. Yenc. — Po \$2.50: J. Pajik. — Po \$2: K. Lopic, J. Petrincic, A. Bosnak. — Po \$1: M. Malover, N. N., A. Jerina, A. Tomazic, U. Strubel, M. Tersar, F. Merhar, M. Mulc, A. Cesnik, M. Kos, U. Lovko, M. Stimatz, A. Pelcic, Mrs. J. Hocevar. — Po .50c: M. Bresar, J. Bergant, J. Jaksa, J. Fajfar, G. Ivancic, Mrs. Stukelj, M. Sajovic, J. Fortuna, M. Hribar, A. Zidar, A. Plemel, Mrs. F. Horzen, F. Fink, F. Holat. — Po .20c: A. Dergance.

ZA APOSTOLAT SV. FRANCISKA — Po \$20: Miss M. Skrinar, Mrs. E. Perme. — Po \$10: K. Toporis, M. Tegelj, R. Vastalo.

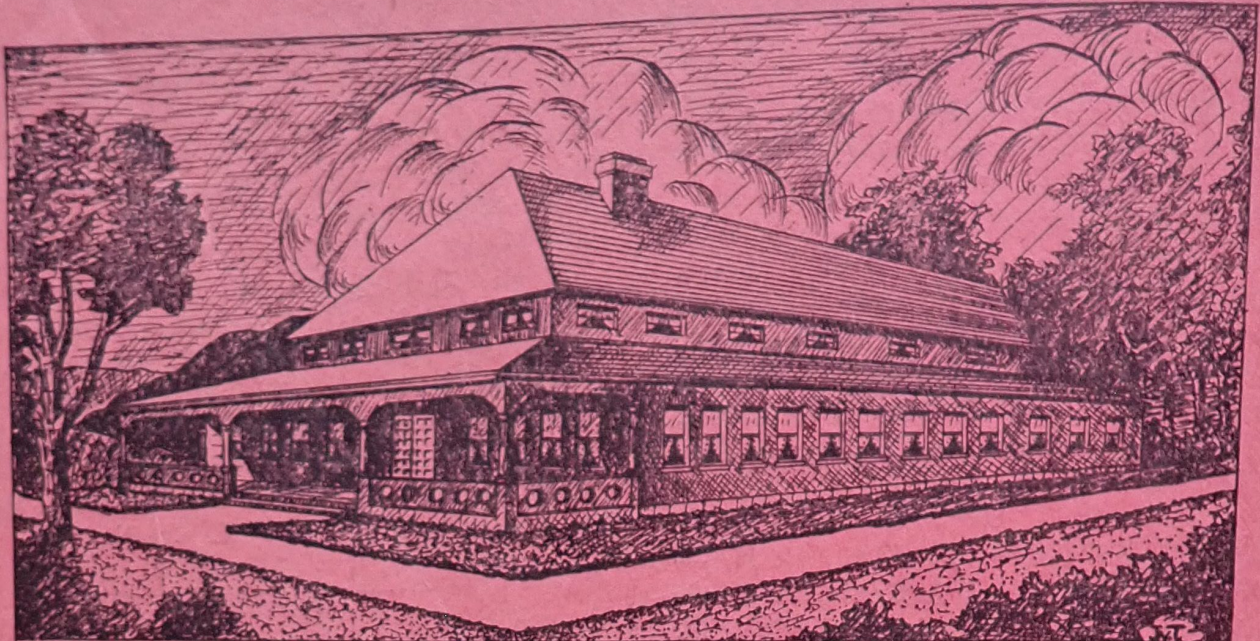
ZA SV. MASE — Po \$230: R. Avsec. — Po \$100: † A. Strupek, H. Vajk. — Po \$75: Rev. F. Scheringer. — Po \$50: M. Patrick, J. Macek. — Po \$30: A. Nick. — Po \$25: M. Simonisek. — Po \$15: Mrs. M. Ergen. — Po \$13: A. Vidra. — Po \$10: Mrs. J. Turner, J. Makse, M. Hribar, V. Moltich, Mr. Mrs. R. Skolar, Mrs. M. Hocevar, Mrs. A. Jarc, A. Jarc, Jr., — Po \$7: M. Sajovic, F. Prostovich, A. Stepanich. — Po \$6: J. Hocevar, J. Zakovich, M. Terzar. — Po \$5: K. Hladnik, Z. Mlaker, M. Zore, B. Payne, M. Kaucic, Mr. Mrs. R. Vastalo, B. Sedmak, M. Mulc, J. Cesar, Mrs. F. Stergar, Mrs. J. Panion, Sr., A. Ambrozic, Mrs. M. Furar, Mrs. V. Jeras. — Po \$4: M. Malover, F. Snyder, J. Fortune. — Po \$3: A. Cepek, M. Blatnik, A. Bosnak, M. Yenc, Mrs. Slapnicar, J. Zupancic. — Po \$2: A. Dergance, F. Zagar, M. Bresar, M. Lovsh, M. Kucic, D. Blanc, A. Kaplanovich, F. Petrich, M.

Lozier, F. Merhar, N. N., Druz. F. Nlcar, U. Lovko, Mrs. Umek, J. Ziherte, J. Leskovitz, F. Fink, Mrs. M. Kovec, F. Krall, F. Holst. — Po \$1: M. Stimec, J. Zitnik, J. Jaksa, M. Zore, J. Vidmar, J. F. Fajfar, T. Gillach, U. Strubel, R. J. Albright, U. Kerzisnik, J. Hocevar, M. Hocevar, Mary Hocevar, J. Chacata, J. Ozanic, Mrs. F. Horzen, Mrs. H. Zore, Mrs. U. Babich, J. Zupan, J. Hocevar, Mr. Mrs. F. Mullenam, F. Mulleneam, Mrs. L. Mlakar, Mrs. F. Kobilsek, Mrs. S. Koler, A. Popovich, Mrs. J. Hocevar. — Po \$1.50: M. Crtalic.

ZAHVALE

ZAHVALUJE SE BOGU, Materi božji in sv. Antonu za pridobljene milosti; Mary Furar.

ROMARSKI DOM

Kakor je že vsem znano, lemontski frančiškani zidamo dolgo zaželjeni romarski dom. Delo smo kar sami prevzeli, ker bi bili stroški preveliki, ako bi to delo izročili kontraktorju ali kakšni zidarski kompaniji.

Zgornja slika kaže prvotni načrt za romarski dom. Sedanji načrt je precej spremenjen, ker bo stavba dvakrat večja, kot pa smo jo od začetka v mislih imeli.

Romarski dom bo obsegal dve nadstropji s štiridesetimi privatnimi sobami. V sili bodo lahko štirje ljudje spali v eni sobi. Zraven privatnih sob bodo še dve večji spalni sobi, vsaka z dvajsetimi posteljami.

Ravno na sredi romarskega doma bo velika dvorana, ki bo lahko služila za obednico, za razne seje, shode, duhovne vaje, itd. Po dolžini bo ta dvorana devetdeset čevljev, po širini petdeset čevljev, visoko pa bo dvaintrideset čevljev. Zraven te dvorane bo kuhinja.

Blizu vrat bo sprejemna soba, v kateri bodo na prodaj razni nabožni predmeti, kakor na primer rožni venci, molitveniki, svetince, kipi, itd. Torej teh reči ne bomo več prodajali v Ave Maria ofisu.

Romarski dom bo zidan z opeko, ki bo iste barve, kot je naš samostan.

LEMONTSKI FRANČIŠKANI.